

داوود عابدی آملی | علی سالک‌نجات | علینقی مشایخی | میلاد منشی‌پور | برادران نوربخش جعفری

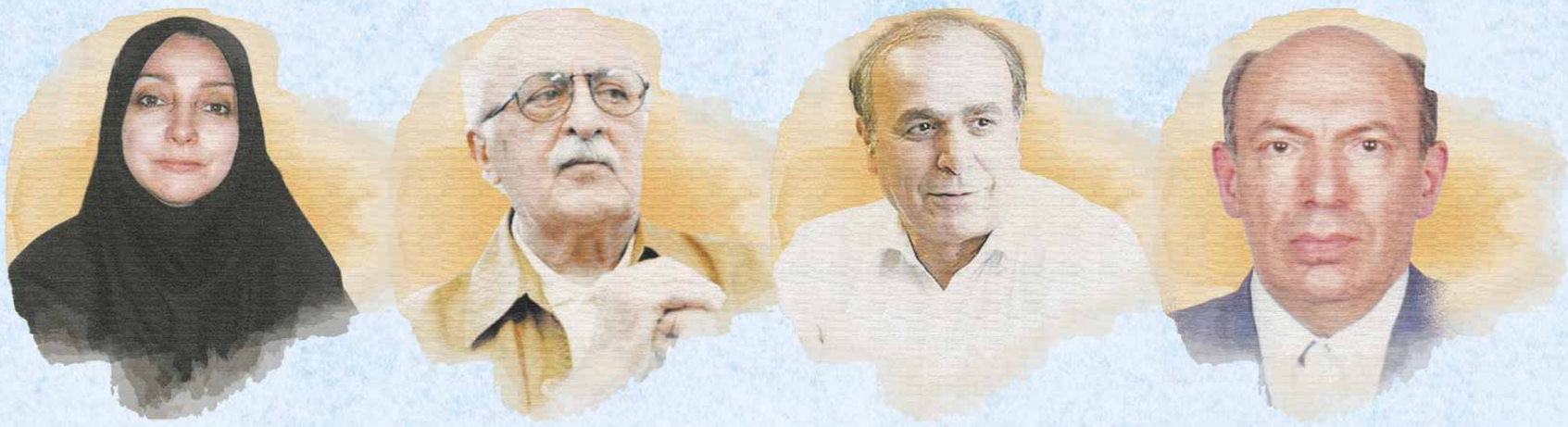

نصرالله ایزدپناه | مهدی خان‌محمدی | کامران شیردل | سهیلا ترابی‌فارسانی

برگزیدگان چهارمین دوره اعطای تندیس و نشان

امین الضرب

[ویژه‌نامه‌ی ۱۳۶ سالگی تأسیس اتاق تهران / دی‌ماه ۱۳۹۸]

اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران
TEHRAN CHAMBER OF COMMERCE,INDUSTRIES,MINES AND AGRICULTURE

کارآفرینی و ایستادگی

درباره کمک به توسعه نگاه کارآفرینی

مسعود خوانساری

رئیس اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران

سرزمین مادری‌مان ایران روزهای سختی را به دلیل برخی سوء مدیریت‌ها و فشارهای خارجی پشت سر می‌گذارد. در این شرایط سخت آنچه کشور را تهدید می‌کند کاشتن «بذر ناامیدی» است. سؤال بسیاری از مردم به‌خصوص جوانان و فعالان اقتصادی و بخش خصوص این است که «فردا چه خواهد شد؟» پرسشی که اگرچه در بطن آن «بی‌اعتمادی» و «نبود چشم‌انداز به آینده» رخ می‌نماید ولی پاسخ به آن را برای ساختن فردایی بهتر باید در خود کلمه «امید» جستجو کرد. چه دقیق و درست نظامی گنجوی در قرن هشتم در خسرو و شیرین گفته است:

«در نومیدی بسی امید است / پایان شب سیه سپید است»

در روزگاری که «یاس» بیش از «امید» در افکار عمومی جان گرفته و متأسفانه حس سرخوردگی جای نشاط و حرکت نشسته است، اتاق تهران به‌عنوان یکی از قدیمی‌ترین نهادهای بخش خصوصی در کشور با بیش از ۱۳۶ سال سابقه این افتخار را دارد که با اهدای جایزه امین‌الضرب به کارآفرینان برتر کشورمان تلاش می‌کند تا چراغی را در مسیر بازگشت به گسترش امید اجتماعی روشن نگه دارد و با تاباندن نور بر روی موضوع کارآفرینی و کارآفرینان به جامعه نشان دهد و با صدای رسا بگوید در همین روزگار پر چالش افرادی هستند که همچون دوندگان دوی استقامت «آهسته» ولی «پیوسته» به حرکتشان ادامه می‌دهند و در میان موج مشکلات مسیرشان را با ایستادگی باز می‌کنند.

کارآفرینان ستون‌هایی محکم و ضروری برای زندگی امروز و توسعه فردای کشور می‌سازند و نشان داده‌اند که در زندگی و کسب‌وکار؛ لحظه مهم نیست بلکه مسیر حرف اصلی را می‌زند و در طول راه شکست‌ها و پیروزی‌های بسیاری وجود دارد. تفکری که باعث می‌شود کارآفرینی همچون علی‌اکبر رفوگران در ۶۷ سالگی (۱۳۷۹) و بعدازاینکه به دلیل ناملایمت‌ها و سوءمدیریت‌های دولتی کارخانه تولید خودکار بیک را از دست داد؛ دوباره از صفر شروع کند و کارخانه‌ای جدید با عنوان عطر بیک را جان دهد. او که چند ماه دیگر ۹۰ سالگی‌اش را جشن می‌گیرد می‌گفت اگر کار را از او بگیرند می‌میرد.

«شروع دوباره» کلمه آشنایی برای بسیاری از کارآفرینان است؛ افرادی که خود گاهی به طنز و کنایه می‌گویند کارآفرین خوب کارآفرینی است که حتی در عصر یخبندان هم منقرض نشود و بتواند راه و رسم کار را پیدا کند. کارآفرینان موفق کشورمان به‌خصوص پیشکسوتان الگوهای مناسبی برای نسل جوان به شمار می‌آیند؛ افرادی که حوادث تاریخی بسیاری را پشت سر گذاشته‌اند و باوجود تلاطم‌های سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و... استوار باقی‌مانده‌اند. زندگی افرادی همچون علی سالک نجات (بنیانگذار کارخانه آناتا) و داوود عابدی آملی (بنیانگذار صنایع شوینده تاژ) که حالا در دهه ۸۰ زندگی به‌سر می‌برند و همچنان مشغول به فعالیت هستند و برای چند هزار نفر شغل ایجاد کرده‌اند، باید به الگویی برای نسل جدید بدل شود. چه رازی در زندگی این کارآفرینان نهفته است که در طول زندگی خود باوجود حوادث بسیار مانند کودتا، انقلاب، جنگ، تحریم و صدها تحول دیگر همچنان مانند ساعتی دقیق و منظم کار می‌کنند و به‌جای کلیدواژه «مهاجرت» که متأسفانه این روزها بسیار شنیده می‌شود، تنها هدفی که سال‌هاست در سر می‌پرورانند توسعه صنعتی و اقتصادی کشور است.

در کنار تجلیل از کارآفرینان پیشکسوت، ما در اتاق تهران خشنودیم که برای سومین سال بخشی برای تجلیل از جوانان فعال در حوزه استارت‌آپ‌ها را نیز به جایزه امین‌الضرب اضافه کرده‌ایم و با اهدا نشان امین‌الضرب به این کارآفرینان خلاق همچون حسام آرمندی (بنیانگذار کافه بازار و سایت دیوار)، برادران محمدی (بنیانگذاران دی جی کالا) و... به دیگر جوانان کشورمان این پیام را می‌دهیم که اتاق تهران حامی کسب‌وکارهای نوین و جوانانی است که قدم درراه کار و کارآفرینی می‌گذارند.

اتاق تهران افتخار می‌کند که جایزه امین‌الضرب که چهار سال پیش و همزمان با ۱۳۳ سالگی اتاق همچون دانه‌ای کوچک کاشته شد با کمک و حمایت‌های اعضا اتاق تهران حالا به درختی جوان و به نمادی از حمایت بخش خصوصی از بخش خصوصی بدل شده است. هدف‌گذاری اتاق تهران این بود که جایزه امین الضرب «نوبل کارآفرینی» باشد و استقبال و دلگرمی‌های بسیار فعالان بخش خصوصی نشان می‌دهد که ما در مسیری درست گام برمی‌داریم و رسیدن به این مهم با توجه به ریشه‌های عمیق سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی بخش خصوصی در کشور و تاریخ ۱۳۶ ساله اتاق تهران دور از ذهن نیست.

برترین‌ها چگونه انتخاب شدند؟

شاخص‌های انتخاب کارآفرینان

دبیرخانه اجرائی و سیاست‌گذاری چهارمین مراسم اعطای نشان کارآفرینی امین‌الضرب از بهمن ماه سال گذشته آغاز به کار کرد. دبیرخانه شامل چهار عضو تخصصی برای رسیدگی به امور اجرائی و سیاست‌گذاری بود. دبیرخانه طی دوره فشرده بررسی و برگزاری جلسات کارشناسی با اهل فن و همچنین مطالعه الگوهای بین‌المللی در زمینه تقدیر از کارآفرینان ۱۰ فرم شاخص را در حوزه‌های زیر طراحی کرد:

- شاخص صنعت
- شاخص تجارت
- شاخص بانک و بیمه
- شاخص کشاورزی
- شاخص حمل‌ونقل
- شاخص شرکت‌های استارت‌آپی
- شاخص بخش خدمات
- شاخص برای اقتصاددانان
- شاخص برای پژوهشگران
- شاخص برای پیشکسوتان

این شاخص‌ها مشخص می‌کرد که کارآفرینان براساس چه معیارهایی می‌توانند در داوری اعطای نشان کارآفرینی امین‌الضرب شرکت کنند. پس از برگزاری جلسات کارشناسی و بحث و اعلام نظر در مورد کیفیت شاخص‌ها، فراخوان عمومی برای ثبت نام کارآفرینان در این مراسم از شهریور ماه آغاز شد و به دلیل استقبال فعالان اقتصادی تا آبان ماه تمدید شد.

در این مرحله بیش از ۲۰۰ کارآفرین از طریق سایت اتاق تهران ثبت نام کردند. همچنین ۶۰ کارآفرین نیز از طریق تشکل‌های بخش خصوصی برای داوری به دبیرخانه مراسم امین‌الضرب معرفی شدند.

دبیرخانه مراسم امین‌الضرب به جهت تمرکز بیشتر برای انتخاب شایسته‌ترین افراد به مطالعه و بررسی تمامی جوایزی که از سال ۱۳۷۶ تا ۱۳۹۸ در اقتصاد ایران به شرکت‌ها و بنگاه‌های بخش خصوصی اعطا شده، پرداخت و درنهایت ۲۰ مجموعه دیگر نیز برای بررسی و داوری دعوت به مشارکت شدند.

دبیرخانه مراسم امین‌الضرب پس از این بررسی‌ها اقدام به دسته‌بندی و بررسی امتیازها کرد و در فاز اول از میان ۲۸۰ تقاضای رسیده، ۶۰ کارآفرین که بیشترین امتیاز را در داوری‌ها به‌دست آورده‌بودند به مرحله بعدی راه یافتند.

در مرحله دوم بررسی‌ها بازهم براساس معیارها و شاخص‌های تعیین شده و بررسی سوابق افراد، ۲۲ کارآفرین به مرحله نهایی داوری راه یافتند. این ۲۲ نفر بالاترین امتیازها را کسب کرده و همچنین از نظر سلامت رفتاری اقتصادی (بدهی بانکی، گمرکی، مالیاتی و...) در شرایط مطلوبی قرار داشتند.

اما دبیرخانه مراسم اعطای نشان ملی امین‌الضرب و همچنین اتاق تهران معتقد به اصول داوری برمحور دو اصل است:

الف: انتخاب شایسته‌ترین‌ها براساس نظر داوران

ب: جلوگیری از هرگونه لابی و دخالت‌های بیرون از حوزه داوری و شاخص‌گذاری

برهمین اساس دبیرخانه مراسم اقدام به انتخاب ۱۵ داور خوش‌نام، شناخته شده، متخصص و فعال در بخش خصوصی برای بررسی‌های نهایی کرد. به جهت جلوگیری از تأثیرگذاری اظهارنظرهای عمومی برذهن داوران، دبیرخانه مکانیزمی را برمبنای مدل مرسوم داوری‌های جهانی (مانند اسکار و نوبل) طراحی کرد که در این روش هرگونه امکان اثرگذاری متقابل داوران برروی نظرات هم از میان می‌رفت. به این ترتیب پس از گفت‌وگو با داوران بسته‌های حاوی اسامی نهایی به‌همراه شیوه‌نامه انتخاب افراد در پاکت‌های پلمب‌شده برای ۱۵ داور ارسال شد. به این ترتیب هیچ‌کدام از داوران از اسامی دیگر داوران اطلاعی نداشتند و اظهارنظر آنها تنها براساس مطالعه شاخص‌ها، شناخت از افراد و بررسی‌های شخصی صورت می‌گرفت. داوران طی مدت زمان تعیین شده از میان تمام گزینه‌های موجود و در چهار فرم جداگانه اقدام به انتخاب

اول: دو نفر برنده تندیس امین‌الضرب به عنوان عالی‌ترین جایزه این مراسم

دوم: چهار نفر برنده نشان امین‌الضرب به عنوان جایزه دوم این مراسم

سوم: یک محقق، یک اقتصاددان و یک مستندساز

به عنوان دیگر برندگان این جایزه کردند.

در نهایت فرم‌های ارسالی از سوی داوران در جلسه رسمی با حضور ریاست اتاق تهران از پاکت‌های مهروموم شده خارج و اقدام به شمارش آراء شد. به این ترتیب اول دی ماه سال ۱۳۹۸ اسامی برندگان در اختیار دبیرخانه جشن امین‌الضرب قرار گرفت.

دبیرخانه جشن امین‌الضرب امیدوار است تا در فضایی عادلانه و عاری از لابی و هرگونه عامل فشار بیرونی و برمبنای شایستگی افراد تندیس و نشان امین‌الضرب به کارآفرینان خدوم کشور برسد.

امید است اهل فن و صاحبان کسب‌وکار برای هرچه بهتر برگزار شدن این مراسم دیدگاه‌های خود را از طریق دبیرخانه دائمی این جشن به اطلاع اتاق تهران برسانند.

مصطفی درویشی، بهراد مهرجو

دبیران چهارمین دوره اهدای نشان کارآفرینی امین‌الضرب

حاج محمدحسن امین‌الضرب که بود؟

مرد تجارت

حاج محمدحسن امین‌الضرب، مهم‌ترین تاجر و فعال اقتصادی ایران در نیمه دوم قرن نوزدهم و در دوران ناصرالدین شاه و مظفرالدین شاه بود که دامنه فعالیت‌های تجاری‌اش از جنوبی‌ترین نقطه کشور تا شمالی‌ترین و از شرقی‌ترین تا غربی‌ترین نقطه گسترده شده بود و هنوز هم در برخی از شهرها همچون رشت و محله‌های قدیمی آن می‌توان رد حضور و اثرگذاری‌اش را دید. او علاوه بر اینها در کشورهای مهم جهان از جمله فرانسه، انگلستان و روسیه دفتر تجاری داشت. حاج محمدحسن امین‌الضرب را باید یکی از پیشگامان توسعه و پیشرفت صنعتی در ایران دانست. تاجری که مهم‌ترین نقش را در تأسیس مجلس وکلای تجار (که بعدها به مرور زمان به اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تبدیل شد) در سال ۱۲۶۳ شمسی یعنی ۱۳۵ سال پیش داشت.

حاج محمدحسن امین‌الضرب در سال ۱۲۱۳ شمسی (۱۸۳۴ میلادی) در اصفهان متولد شد. پدرش شغل صرافی و پدربزرگش زرگری داشت و او از کودکی به همراه پدر و پدربزرگش به حجره‌شان در بازار می‌رفت و از نزدیک با کسب و کار آشنا شد. اما فوت زودهنگام پدرش به شدت بر وضعیت اقتصادی خانواده اثر منفی گذاشت و از همین رو محمدحسن بعد از اتمام مکتب مجبور به کار شد. در این بین البته با حمایت حاج محمدکاظم صراف که از دوستان پدرش و از بازرگانان مشهور آن دوره بود و با قرض گرفتن، توانست بدهی‌های خانواده را پرداخت کند و در حجره حاج محمدکاظم به عنوان شاگرد مشغول به کار شد. حاج محمدکاظم که رابطه نزدیکی با خانواده امین‌الضرب داشت در عین حال سرمایه اندکی هم به محمدحسن داد تا در کنار شاگردی در حجره او برای خود به صورت مستقل هم تجارت کند.

حاج محمدحسن امین‌الضرب بعد از چند سال فعالیت در بازار و جمع‌آوری سرمایه در ۲۰ سالگی تصمیم گرفت برای ادامه کار و تجارت به تهران بیاید. او از دست‌فروشی تا صرافی و شاگردی در بازار به کارهای مختلفی مشغول شد و توانست در چند ماه سرمایه اولیه خود را به ۱۳۰۰ تومان برساند و همین شد که تصمیم گرفت که مادر و دو برادرش را هم به تهران بیاورد.

در این بین البته اتفاقی هم روی روش تجارت و کسب و کار محمدحسن امین‌الضرب اثرات مثبت بسیاری گذاشت و آن آشنایی با یک تاجر اروپایی و یادگیری حرفه تجارت از او بود. مسیو پانایوتی نماینده شرکت رالی که از شرکت‌های بزرگ اروپایی با شعبه‌های بسیاری در منچستر، مارسی و دیگر شهرهای اروپایی و حتی آسیایی بود به خاطر صداقت، مردم‌داری و پاکدستی علاقه بسیاری به محمدحسن امین‌الضرب داشت و او را جوانی قابل اعتماد و صادق در تجارت می‌دانست. آن زمان شرکت رالی ابریشم ایران را صادر می‌کرد و براساس سلیقه ایرانی‌ها پارچه طراحی می‌کرد و به ایران می‌آورد. پانایوتی مثل یک معلم، روش مبادله برات و خرید و فروش کالا و تجارت را به محمدحسن یاد داد. او از سرعت یادگیری امین‌الضرب، پشتکار، درستکاری و امانت‌داری او خوشش می‌آمد. با کمک، حمایت و آموزش‌های مسیو پانایوتی، محمدحسن امین‌الضرب توانست در کار تجارت و معاملات مالی چنان پیشرفتی داشته باشد که در مدت یک سال از تمام ولایات ایران آن زمان پول‌های برات، خزانه و گمرکات اکثر تجار برای کار و پیگیری به تجارت‌خانه او ارجاع می‌شد، اتفاقی که خیلی زود باعث شهرتش در بین تجار بزرگ، وزرا و حتی شاه شد. در دوران حکومت ناصرالدین شاه گسترش مبادلات تجاری از سوی امین‌الضرب در داخل و خارج از کشور به سرعت نام او را به عنوان یکی از بزرگ‌ترین تجار ایرانی بر سر زبان‌ها انداخت. امین‌الضرب نمایندگی‌هایی در کرمان، یزد، اصفهان، تبریز و چند شهر دیگر تأسیس کرد و اولین و تنها تاجر ایرانی بود که آن زمان در اروپا نماینده داشت. او کالاهای زیادی را مستقیماً به فرانسه، آلمان، انگلیس و روسیه می‌فرستاد. در آن زمان نفوذ او تا جایی پیش رفته بود که هر زمان دولت می‌خواست اسلحه، کالا یا براتی از اروپا بگیرد از طریق محمدحسن امین‌الضرب اقدام می‌کرد.

حامی مردم

حاج محمدحسن امین‌الضرب تاجر و بازرگانی مردمی بود و همیشه از بازاریانی محسوب می‌شد که دست رد به سینه هیچ فرد نیازمندی نمی‌زد و همیشه در کارهای خیر پیش‌قدم بود. او در سال ۱۲۴۸ که تهران و برخی از شهرهای ایران دچار قحطی شدند به کمک و داد مردم رسید. در آن زمان دارایی حاج محمدحسن امین‌الضرب حدود ۹۰ هزار تومان بود که او بخش بزرگی از آن را به حل مشکل قحطی اختصاص داد و اقدام به خرید گندم و پخش آن بین مردم و نیازمندان کرد؛ اقدامی که باعث افزایش اعتبار و شهرت اجتماعی‌اش شد.

حاج محمدحسن امین‌الضرب در کنار تجارت کالاهای مختلف مانند پارچه، بلور و... مدتی هم وارد تجارت تریاک شد. آن زمان تجارت تریاک قانونی بود و در چین و هنگ‌کنگ مشتری‌های بسیاری داشت و محمدحسن امین‌الضرب هم بعد از خوب آمدن استخاره در این خصوص، اقدام به خرید تریاک به منظور صدور به هنگ‌کنگ کرد. او ۱۳۴۰ صندوق تریاک خرید و به بوشهر منتقل کرد تا از طریق دریا صادر کند. اقدامی که هم‌زمان شد با رونق بازار تریاک و در حالی

اتاق تهران و ۱۳۶ سال فعالیت

شـرایط غیرقابل تحمل اقتصـادی و تجاری در دوران ناصرالدین شـاه در نهایت باعث شـد که محمدحسن امین‌الضرب به عنوان باتجربه‌ترین و معتمدترین تاجر آن زمان و به نمایندگی از دیگران به شاه نامه بنویسد و از وضعیت کسـب و کارها و تجار به شـاه گلایه کند. نامه‌ای انتقادآمیز که در نهایت به برکناری وزیر تجارت وقت و صدور فرمان تشکیل «مجلس وکلای تجار ایران» منجر شد. به دنبال این تصمیم شاه، تجار تهران ۱۴ مرداد سال ۱۲۶۳ طی ملاقاتی، تشـکیل مجلس وکلای تجـار را اعلام و از میان خود ۱۰ نماینده برای آن مجلس مشخص کردند. بازرگانان سندی آماده کردند که شـامل اهداف، نظریات و حقوق مجلس بود که پس از دریافت رضایت شاه، این سند اساسنامه مجلس وکلای تجار شد. اهداف کلی عبارت بود از: «امینت مالی، ایجاد سـه دفتر برای ثبت دارایی‌ها و مسـتغلات، ایجاد یـک بانک ایرانی کوچک، حمایت از منافع تجار محلی در مقابل بازرگانان خارجی، جلوگیری از ورود کالاهای مصرفـی خارجی و افزایش صادرات، جلوگیری از ورود کالاهای مصرفی غیر ضروری خارجی و...»

به این ترتیب در همان سال مجلس وکلای تجار به ریاست محمدحسن امین‌الضرب تشکیل شد. مجلسی که پیش‌زمینه‌ای شد برای شکل‌گیری «اطـاق تجارت طهران» در دوران محمدحسـین امین‌الضرب (فرزند حاج محمدحسن امین‌الضرب) که پس از مدتی نامش به «اتاق بازرگانی تهران» و چندین سال بعد «اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران» تغییر پیدا کرد. اتاق تهران را با پیشـینه ۱۳۶ سال فعالیت می‌توان قدیمی‌ترین تشکل بخش خصوصی کشور به شمار آورد. افزون بر این‌که از اتاق به عنوان باسابقه‌ترین تشکل بخش خصوصی یاد می‌شود.

کـه امین‌الضرب هر صندوق را به قیمت کمتر از ۱۰۰ تومان خریده بود قیمت هر صندق به ۳۵۰ تومان رسید و همین موضوع باعث شد او بیش از ۲۵۰ هزار تومان سود از تجارت تریاک کسب کند و مجددا سرمایه مناسبی (بعد از قحطی و خرید گندم برای مردم) به دست آورد.

ورود به ضرب سکه و امین‌الضربی

حاج محمدحسـن با ابراهیم امین‌السـلطان (که ضراب‌خانه‌ای را در اجاره داشت) دوست بود و از آنجایی که شغل خانوادگی محمدحسن صرافی و زرگری بود، کار بررسـی صحت عیار، خرید و فروش نقره و محاسـبه را از سال ۱۲۵۷ به او واگذار کرد. در واقع از آنجایی که محمدحسـن مسـئولیت ضراب‌خانه را برعهده گرفته بود ناصرالدین شـاه لقب امین‌الضرب را به او داد. محمدحسن برای مدیریت ضراب‌خانه در ابتدا سالانه دو هزار تومان دریافت می‌کرد که این عدد بعد از چند سال به پنج هزار تومان رسید.

به دنبال توسعه ایران

تجربه‌های تجاری فراوان، مسافرت به خارج از کشور و مشاهده پیشرفت‌های اجتماعـی و اقتصادی اروپا و مقایسـه بـا عقب‌ماندگی ایران موجب شـد که محمدحسن امین‌الضرب به فکر توسعه صنعتی بیفتد و تلاش کند تا با واردات صنایع و راه‌اندازی آنها در کشور گامی نو در پیشرفت و آبادانی کشور بردارد. او در مقطعی وارد کارهای صنعتی و عمرانی شد که حاصل این اتفاق احداث چند کارخانه، راه‌اندازی خطوط راه‌آهن در شمال کشور، استخراج معدن و احداث ژنراتـور برق بود. امین‌الضرب در سـال ۱۲۶۳ اولین ماشـین را برای کارخانه ابریشم‌کشی وارد رشت کرد و به این ترتیب وارد حوزه صنعت شد. او همچنین به برادرش که نمایندگی او در فرانسه را برعهده داشت، گفت تا یک ماشین پنبه پاک‌کنی، دو ماشـین بخار، یک تراکتور و یک پمپ از فرانسه به ایران بفرستد. همچنین او در سـال ۱۲۶۶ امتیاز ذوب‌آهن و تعدادی از معادن (به جز طلا) را به مدت ۳۰ سال از ناصرالدین شاه گرفت. کارخانه‌ای که با وجود این‌که بخشی از ماشین‌آلات آن هم خریداری شد و کارشناسان خارجی برای اجرای پروژه به ایران آمدند ولی به دلیل نبود جاده، هزینه بالای طرح و کمبود نیروی انسانی ماهر، در نهایت به نقطه‌ای نرسید و کار متوقف شد.

به نوشـته کتاب «سرگذشت پنجاه کنشگر اقتصادی» در کنار فعالیت‌های تجاری و صنعتی مهم‌ترین گامی که حاج محمدحسـن امین‌الضرب برداشت تشـکیل مجلس وکلای تجار ایـران (۱۲۶۳) و پیگیری حقـوق بازرگانان بود. مجلس وکلای تجار با همراهی عبدالباقی، محمدحسـن کاشانی، علی‌اکبر دهدشتی و به ریاست محمدحسن امین‌الضرب شکل گرفت و در واقع پایه‌گذار بزرگ‌ترین تشـکل اقتصادی بخش خصوصی در کشـور یعنی اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی بود.

مظفرالدین‌شاه، زندان و مصادره اموال

البته برای امین‌الضرب همیشـه در روی همین پاشـنه خـوب نچرخید زیرا با ترور ناصرالدین شاه و به حکومت رسیدن مظفرالدین شاه (۱۲۷۵) و قدرت‌گیری افراد جدید، محمدحسـن مورد غضب شـاه و اطرافیانش قـرار گرفت و حتی به جرم اختلاس به همراه پسـرش مدتی زندانی شد ولی با پرداخت بخش مهمی از سـرمایه‌اش به دربار و مصادره اموالش آزاد شـد. او در سال ۱۲۷۷ در ۶۴ سالگی در تهران درگذشـت و بنا به وصیتش در نجف اشـرف به خاک سپرده شد. با فوت محمدحسن امین‌الضرب، پسرش محمدحسین امین‌الضرب راه پدر را ادامه داد. او در راه‌اندازی کارخانه برق در کشـور، تأسـیس بانک، پیروزی انقلاب مشروطه، راه‌اندازی هیئت اتحاد تجار و اتاق تجارت تهران که نامش بعد به اتاق بازرگانی تهران تغییر کرد و خود او ریاستش را چند سال برعهده داشت، نقشی اساسی بازی کرد.

رونمایی از فرمان مشروطیت در منزل محمد حسن امین‌الضرب با حضور تجار در سال ۱۲۸۵

نگاهی کوتاه به سوابق هیئت داوران چهارمین دوره جشنواره امین‌الضرب

داوری برای کارآفرینی

علی‌اصغر سعیدی جامعه‌شناس ایرانی و دانشیار و مدیر گروه برنامه‌ریزی و رفاه اجتماعی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران است. او در سال ۱۳۹۵ نشان امین‌الضرب را به پاس سال‌ها تحقیق و پژوهش و انتشار کتاب خاطرات کارآفرینان بزرگ ایرانی، دریافت کرد. سعیدی دوره کارشناسی علوم اجتماعی را در دانشگاه تهران در سال ۱۳۶۸ به پایان رساند و سال ۱۳۷۱ فارغ‌التحصیل کارشناسی ارشد جامعه‌شناسی در دانشگاه تهران شد و دکتری جامعه‌شناسی خود را از دانشگاه لندن در سال ۱۳۷۸ اخذ کرد. زندگی محمدتقی برخوردار، خاندان لاجوردی، محمدرحیم متقی ایروانی، علی خسروشاهی و رضا نیازمند از جمله پژوهش‌هایی است که سعیدی در حوزه کارآفرینی انجام داده است.

محمد فاضلی متولد شهر اراک در سال ۱۳۵۳ است. او سال ۱۳۷۱ وارد دانشگاه صنعتی امیرکبیر شد و در رشته مهندسی صنایع تحصیل کرد ولی برای ادامه تحصیل باتوجه به علاقه بسیار به جامعه‌شناسی و تحلیل توسعه‌نیافتگی اقتصادی و سیاسی ایران رشته جامعه‌شناسی را انتخاب کرد. فاضلی در سال ۱۳۸۰ فارغ‌التحصیل کارشناسی ارشد جامعه شناسی از دانشگاه تربیت مدرس شد و بلافاصله دوره دکتری خود را هم در همین دانشگاه و در رشته جامعه‌شناسی سیاسی آغاز کرد. فاضلی سال ۱۳۸۱ تدریس در دانشگاه را شروع کرده است و هم‌اکنون استادیار جامعه‌شناسی دانشگاه شهید بهشتی است. او در سال‌های گذشته با مرکز تحقیقات استراتژیک مجمع تشخیص مصلحت نظام و مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری همکاری داشته است.

محسن گودرزی جامعه‌شناس و استاد دانشگاه است. او فارغ‌التحصیل کارشناسی پژوهشگری اجتماعی از دانشگاه تهران در سال ۱۳۶۵ است و مدرک کارشناسی ارشد جامعه شناسی خود را در سال ۱۳۷۶ از دانشگاه تهران اخذ کرده و در سال ۱۳۸۳ هم مدرک دکتری جامعه‌شناسی‌اش را از دانشگاه تهران گرفت. محسن گودرزی در طول بیش از سه دهه فعالیت علمی، نظرسنجی‌ها و پژوهش‌های اجتماعی و اقتصادی بسیاری انجام داده است که از آن جمله می‌توان به تحولات فرهنگی ایران در سه دهه ۱۳۵۳-۱۳۸۳، بررسی روندهای تحولات جمعیتی و فرایندهای تشکیل سرمایه در ایران و انجام ده‌ها نظرسنجی و افکارسنجی درباره مسائل سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی اشاره کرد.

محمد مرتضوی دبیرکل خانه صنعت و معدن ایران و از فعالان قدیمی حوزه صنعت محسوب می‌شود. پدرش از کارآفرینان پیشرو حوزه صنایع آرد و گندم بود و یکی از قدیمی‌ترین کارخانه‌های تولید آرد صنعتی به نام ستاره را در ایران راه‌اندازی کرد که سالیان سال است محمدرضا مرتضوی مدیریت آن را برعهده دارد. مرتضوی در زمان انقلاب تحصیل در آمریکا را رها کرد و به ایران بازگشت و با شروع جنگ تحمیلی به گروه جنگ‌های نامنظم پیوست و جانباز شد. البته از دست دادن یک پا هیچ‌گاه باعث نشده است که او دست از تلاش برای توسعه صنعتی کشور به خصوص در حوزه صنایع غذایی بردارد.

علی نقیب عضو هیئت نمایندگان اتاق تهران و ایران است. او لیسانس مهندسی صنایع خود را از دانشگاه صنعتی شریف دریافت کرد و برای ادامه تحصیل به آلمان رفت و فوق لیسانس امبی‌ای را از دانشگاه Kemplen دریافت کرد. در کارنامه فعالیت او تأسیس و ریاست هیئت مدیره شرکت ایران آورد، مدیرعامل شرکت زمزم، مدیرعامل و عضویت در هیئت مدیره شرکت سهامی عام کف (داروگر)، ریاست هیئت مدیره شرکت‌های کیمیای ایران، ریاست هیئت مدیره شرکت ارزش‌آفرینان سرمایه، و رئیس هیئت مدیره شرکت بهداشتی دکتر عبیدی دیده می‌شود.

اکبر ابراهیمی رئیس هیئت مدیره گروه صنعتی پاکشوما یکی از بزرگ‌ترین مجموعه‌های تولید لوازم خانگی از جمله ماشین لباس‌شویی، کولر، جاروبرقی و... در ایران است. او با ورود به دهه ۳۰ زندگی‌اش این مجموعه را راه‌اندازی کرد و کار را تا جایی پیش برد که هم‌اکنون ۳ خط کامل تولید در مجموعه پاکشوما فعال است و بیش از ۴ هزار نفر به صورت مستقیم در این کارخانه مشغول به کارند. او در ۴۰ سال گذشته همیشه در کنار فعالیت صنعتی حضوری فعال در امور خیریه هم داشته است و یکی از بزرگ‌ترین خیرین مدرسه‌ساز شناخته می‌شود.

سلطان حسین فتاحی بنیانگذار و مدیرعامل کارخانه تولید لوازم خانگی امرسان یکی از بزرگ‌ترین مجموعه‌های تولید لوازم خانگی در کشور است. او کار خود را از کارگری در کارخانه لوازم خانگی شروع کرد، پس از آن مدتی مغازه تعمیر لوازم خانگی داشت و در نهایت در دهه ۶۰ که بازار به دلیل مشکلات ناشی از جنگ، تشنه لوازم خانگی بود، کارخانه امرسان را تأسیس کرد. فتاحی دارنده نشان امین‌الضرب از سومین دوره این جایزه است. در مجموعه صنعتی‌ای که او راه‌اندازی کرده است حالا بعد از گذشته ۳۴ سال حدود ۶۰۰ نفر به صورت مستقیم مشغول به کارند.

شـــهاب جوانمردی عضو هیئت نمایندگان اتاق تهران و ایران و فارغ‌التحصیل دکتری دی‌بی‌ای از دانشگاه بوردو است. او از کارآفرینان و مدیران حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات به شمار می‌آید. جوانمردی اکنون بیشتر با عنوان مدیرعامل فناوری اطلاعات و ارتباطات پاسارگاد آریان یا فناپ شناخته می‌شود. او همچنین عضو هیئت مدیره دوره چهارم سازمان نظام صنفی رایانه‌ای استان تهران است. جوانمردی عضو کمیسیون بانکداری الکترونیک نظام صنفی رایانه‌ای کشور، مشاور تأیید صلاحیت شده نظام صنفی رایانه‌ای در حوزه‌های سخت‌افزار و مشاوره زیرساخت و مشاوره مدیریت و آموزش، و رئیس هیئت مدیره شرکت پیشگامان امین سرمایه پاسارگاد (شناسا، شرکت سرمایه گذاری خطرپذیر گروه مالی پاسارگاد) هم بوده است.

فرزین فردیس عضو هیئت نمایندگان اتاق تهران و ایران اســت. او فارغ‌التحصیل کارشناســی مهندسی برق (گرایش مخابرات) از دانشگاه صنعتی شــریف و کارشناســی ارشد مدیریت اجرایی (ام‌بی‌ای) از همین دانشگاه اســت. فردیس دانش‌آموخته برگزیده سازمان جهانی کار (ILO) در دوره تربیت مربی کارآفرینی و بنیانگذار و عضو هیئت مدیره گروه پارس سامان است. گروه دانش‌بنیان پارس سامان با اجرای سیستم‌های مانیتورینگ و کنتــرل روی بیــش از ۶۶۰۰ کیلومتر از خطوط انتقال گاز و نفت کشــور نقش قابل ملاحظه‌ای در تأمین انرژی پایدار برای کل مصارف صنعتی و خانگی کشور دارد. فردیس بیش از ۱۰ سال سابقه در آموزش مهارت‌های فروش و مذاکره در دانشگاه‌های صنعتی شریف و تهران دارد.

مجتبی نائلی نایب رئیس انجمن صنفی کارفرمایان ماشین‌ســازان صنایع غذایی ایران و از اعضای مؤســس این انجمن در ســال ۱۳۹۶ اســت. او مدیرعامل شرکت کوشش‌کاران ایران سازنده ماشین‌آلات بســته‌بندی مواد غذایی و دارویی است که هم‌اکنون با بیش از ۱۰۰ شرکت کوچک و بزرگ صنایع غذایی در ایران همکاری دارد. نائلی به کمک دوستانش در این شرکت و با وجود تحریم‌ها توانسته کار را تا جایی پیش ببرد که شــرکت تحت مدیریت او در کشورهای امارات، تاجیکستان، ترکمنستان، رومانی، عراق، لبنان و حتی ترکیه و ایتالیا خطوط بسته‌بندی صنایع غذایی احداث کرده است.

مهــدی فضلــی، مدیرعامل گروه صنعتی گلرنــگ یکی از بزرگ‌ترین هلدینگ‌های اقتصادی کنونی ایران اســت که بیش از ۴۰ شــرکت زیرمجموعــه دارد و بیش از ۱۷ هزار نفر در آن به صورت مســتقیم مشــغول به کار هســتند. فضلی در دومیــن دوره جایزه امین‌الضرب، تندیس‌امین الضرب را دریافت کرد. او از نســل دوم خانواده فضلی است که وارد صنعت تولید لوازم آرایشی، بهداشتی و صنعت شوینده شــد و پدرش محمدکریم فضلی بنیانگذار این مجموعه محسوب می‌شود. البته گروه صنعتی گرنگ در دوران مدیریت مهدی فضلی که دانش‌آموخته دانشگاه تهران است رشد اصلی خود را طی کرد و به یک هلدینگ بزرگ تبدیل شد.

مرتضی سلطانی، بنیانگذار گروه صنعتی زر، کارآفرینی خودساخته است که از هیچ و با سختی بسیار کار را شروع کرد و بنیانگذار یکی از بزرگ‌ترین مجموعه‌های صنایع غذایی کشــور شــد. او مجموعه کارخانه‌های زر ماکارون و غــلات زر را در اواخر دهه ۷۰ و اوایل دهه ۸۰ راه‌اندازی کرد و در اوایل دهه ۱۳۹۰ عملیات احداث نخستین پالایشگاه غلات کشور (تولیدکننده قند مایع) را کلید زد که با حضور حسن روحانی رئیس‌جمهور افتتاح شــد. مرتضی ســلطانی، دارنده تندیس اولین دوره جایزه امین‌الضرب، معتقد است کارآفرینی امید و باور می‌خواهد؛ کارآفرینی که امید ندارد باید خودش را خط بزند.

جمشید مغازه‌ای دبیر انجمن شیرینی و شکلات ایران و رئیس تعاونی شیرینی و شکلات ایران است. او در رشته مدیریت در دانشگاه تهران تحصیل کرد و ســال ۱۳۵۵ فارغ‌التحصیل شــد. مغازه‌ای از ســال ۱۳۵۵ تا ۱۳۶۲ در گروه صنعتی بهشــهر فعالیت کرد و بعد از آن به مجموعه گروه صنعتی مینو (بزرگ‌ترین تولیدکننده شیرینی و شکلات در آن زمان) رفت و مدیر بازرگانی شد و ۱۹ سال (تا ۱۳۸۳) در این کارخانه حضور داشــت. او در ۱۳۸۳ به انجمن شــیرینی و شکلات ایران رفت و دو سال قائم‌مقام دبیر انجمن بود و بعد از آن دبیر انجمن شد که همچنان این مسئولیت را برعهده دارد.

رضا باکری، دبیر انجمن فرآورده‌های لبنی ایران، خود از کارآفرینان باسابقه در صنایع لبنی کشور محسوب می‌شود. باکری در طول بیش از ۴ دهه فعالیت صنعتی در مجموعه‌هایی مانند کارخانه قند ارومیه، کارخانه کنســرو و قوطی‌ســازی حوا و ســردخانه شاهرود فعالیت داشــته و در ســال ۱۳۶۴ کارخانه شیر پاســتوریزه فیروزکوه را راه‌اندازی کرده است. او تا ســال ۱۳۸۶ مدیریت کارخانه شیر پاستوریزه فیروزکوه را برعهده داشــت. باکری در ســال ۱۳۷۵ جزو هیئت مؤســس انجمن صنایع لبنی ایران بود و طی ۲۳ سال گذشته همیشه از اعضای ارشد این تشکل بوده و از سال ۱۳۸۹ تاکنون دبیر این انجمن است.

کاوه زرگران رئیس کمیسیون کشاورزی اتاق تهران و از فعالان اقتصادی حوزه کشاورزی و صنایع غذایی است. او فارغ‌التحصیل کارشناسی در رشته مهندسی معدن و کارشناســی ارشد در رشته مدیریت اجرایی (استراتژیک) اســت. زرگران مؤسس و رئیس اتاق مشترک ایران- برزیل، عضو هیئت رئیسه اتاق مشترک بازرگانی ایران و روسیه و عضو هیئت نمایندگان دوره هفتم و هشتم اتاق ایران است. او همچنین عضو هیئت مدیره و دبیرکل کانون انجمن‌های صنایع غذایی ایران است که یک تشکل مادر (متشکل از ۴۲ انجمن، سندیکا و تشکل) در حوزه صعت غذا محسوب می‌شود. زرگران مالک شرکت زرباختر آسیا است و در حوزه تجارت غلات فعالیت می‌کند. او همچنین رئیس هیئت مدیره شرکت صنعتی پاکتاب مروارید (از تولیدکنندگان ظروف پلاستیک) است.

داوود عابدی آملی، بنیانگذار گروه صنعتی مهدتاژ

کارآفرین توسعه‌گرا

دارنده تندیس امین‌الضرب

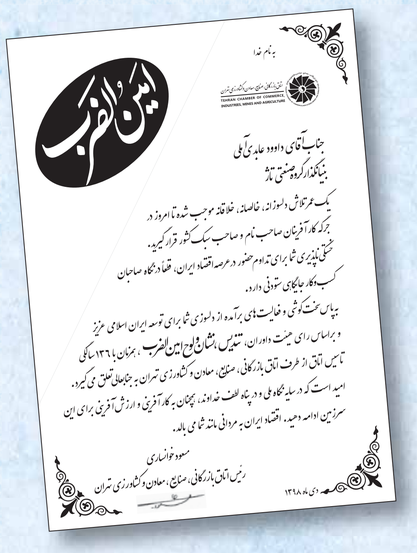
بنام خدا

اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران
TEHRAN CHAMBER OF COMMERCE, INDUSTRIES, MINES AND AGRICULTURE

امین الضرب

جناب آقای داوود عابدی آملی
بنیانگذار گروه صنعتی مهدتاژ

یک عمر تلاش و اندوخته، خالصانه، خلاقانه موجب شده تا امروز در
هر کار آفرینان صاحب نام و صاحب سبک کشور قرار گیرید.
همتی نظیری شما برای تداوم حضور در عرصه اقتصاد ایران، قطعا دستگاه صاحبان
کسب و کار جایگاهی ستودنی دارد.
سپاس سخت کوشی و فعالیت های برآمده از دلسوزی شما برای توسعه ایران اسلامی عزیز
و براساس رای هیئت داوران، تندیس اشتراع فلوج امین الضرب، بهمنان با ۱۳۶ سکه
تمام از طرف اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران به جنابعالی تعلق می گیرد.
امید است که در سایه نگاهی و درپناه لطف خداوند، همچنان به کار آفرینی و ارزش آفرینی برای این
سرزمین ادامه دهید. اقتصاد ایران به مردانی مانند شما می بالد.

مسعود خوانساری
رئیس اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران

۱۳۹۸/۰۹/۰۱

۶
دهه
فعالیت صنعتی

۵۵۰
نفر
تعداد اشتغال مستقیم

۱۱
کشور
صادرات مواد شوینده و بهداشتی

داوود عابـدی آملی کار را از کودکی و با دست‌فروشـی و پهن کردن بسـاط کنار خیابان شروع کرد ولی همیشه به درس علاقه بسیاری داشت و با پشتکار توانست در رشته مهندسی شـیمی از دانشگاه امیرکبیر فارغ‌التحصیل شود. او بـا کار در کارخانه‌هایی مانند تولید دارو کسـب تجربه کرد و در نهایت واحد صنعتـی خـود را راه‌اندازی کـرد که امروز یکـی از بزرگ‌تریـن تولیدکنندگان محصولات بهداشتی در کشور است.

داوود عابدی یکی از بنیانگذاران صنعت شـوینده در کشـور و کسی است که بسـیاری از محصولات شـوینده را برای اولین بار در ایران تولید کرد. او بعد از فارغ‌التحصیل شـدن در تعدادی از کارخانه‌های دارویی، تولید محصولات بهداشتی و شـیمیایی و حوزه پتروشـیمی فعالیت کرد و با راه‌اندازی خطوط تولید محصولات جدید در کشـور قدم‌های مهمی در توسعه صنایع وابسته به مواد شـیمیایی برداشت و از همین رو برخی از فعالان این حوزه به او لقب پدر صنعت شوینده کشور را داده‌اند.

او متولد ۱۳۱۶ در شـهر آمل اسـت و در خانواده‌ای مذهبی به دنیا آمده و پدرش مغازه‌داری سـاده بود. او از کودکی هم‌زمان با تحصیل کار هم می‌کرد. «وقتی سوم ابتدایی بودم تصمیم گرفتم که در کنار تحصیل کار هم بکنم. پدرم به دلیل شرایط درآمدی و هزینه‌های خانواده پول توجیبی کمی به من می‌داد و همین شـد که به فکر پول درآوردن افتادم. اولیـن کاری که انجام دادم پهن کردم بسـاط جلوی مغازه پدرم بود؛ آن زمان لوازم‌التحریر، خوراکی، شانسی و چیزهای مختلفی می فروختم تا این‌که پدرم دید که استعداد زیادی در حساب و کتاب دارم و همین شـد که شاگرد مغازه شـدم و دفاتر روزانه دخل و خرج را می‌نوشتم. البته درسم هم خوب بود و همیشه جزو شاگردهای نمونه کلاس و مدرسه بودم. کار کردن من در مغازه پدرم تا کلاس ۱۲ ادامه داشت البته وقتی کلاس ۹ بودم و مدرک سـیکل را گرفتم بـه او گفتم که بعد از دیپلم برای ادامه تحصیل به تهران خواهم رفت و دوسـت دارم سـقف خواسته‌هایم را بشکافم و همین اتفاق هم افتاد.»

با پایان تحصیل و با وجود مخالفت پدر برای ترک نکردن کسـب و کار، او به تهـران آمد و در کلاس‌هایی که برای کنکور ورود به دانشـگاه‌ها وجود داشـت ثبت‌نام کرد و در نهایت در آزمون ورودی دانشـگاه‌ها پذیرفته شـد. اما یکی از خوش‌اقبالی‌های عابدی در دوران تحصیل نگاه متفاوت مسـئولان دانشکده شـیمی دانشـگاه پلی‌تکنیک به کار در کنار تحصیل بود؛ اتفاقی که به گفته خود او نقش اساسـی در شـکل‌گیری دیدگاه حرفه‌ای و تخصصی‌اش داشت و باعث شـد کـه خیلی زود بتواند جذب کار شـود. داوود عابـدی در دوران ۴ سـاله کارشناسی مهندسی شیمی هر تابسـتان در یکی از واحدهای صنعتی مشغول به کار بود. به گفته خودش سال اول در کارخانه شیشه ایران کار کرد و تجربه‌های بسـیاری از کار با کوره آموخت که بعدها در راه‌اندازی کوره در یکی از واحدهای صنعتی خیلی مورد اسـتفاده‌اش قرار گرفت. سـال دوم با کمک یکی از اسـتادانش در کارخانه‌ای وابسته به سازمان آب که در حوزه تولید مواد شـیمیایی تصفیه‌کننده آب فعالیت می‌کرد کار کرد و حتی ماهانه ۳۰۰ تومان دریافتی داشـت. با پایان سال سـوم او در کارخانه روغن نباتی و صابون‌سازی گل کار کرد و با پایان سـال چهارم مهندسـی هم به شرکت نفت مراجعه کرد و بدون هیچ دریافتی حاضر شد ۳ ماه در قم و حفاری‌های چاه شماره ۱۱ حضور داشته باشد و تجربه کسب کند.

عابدی در سال ۱۳۴۲ از دانشگاه پلی‌تکنیک فارغ‌التحصیل و بعد از مدتی در پالایشـگاه پتروشیمی پاسارگاد مشغول به کار شد البته جذب شدن در این مجموعه صنعتی آن هم در زمانی که کشـور با مشـکلات اقتصادی بسـیاری مواجه شـده و جمعیت بیکاران به شدت افزایش یافته بود، کاری بسیار سخت بود. او ۹ ماه در پتروشـیمی پاسـارگاد کار کرد و خیلـی زود باتوجه به تجربه و پشـتکارش توانسـت به یکی از مهندسـان اصلی این مجموعه بدل شود. اما همه‌چیز خیلی آرام پیش نرفت زیرا مشکلات مالی این مجموعه صنعتی خیلی زود خود را نشـان داد و عدم پرداخت حقوق کارگران باعث شد که آشوب‌هایی در ایـن مجموعه به وجود آید و در نهایـت عابدی این کار را رها کند و دوباره به دنبال کار جدید در تهران بگردد. مدتی در تهران بیکار بود تا این‌که روی دیوار ورودی دانشکده شیمی دانشگاه پلی‌تکنیک آگهی استخدام در شرکت تولید دارو را دید و مسـیر زندگی‌اش تغییر کرد. او کار در این مجموعه را شـروع کرد و از طرف شـرکت تولید دارو برای گذراندن دوره آموزشی برای نصب تجهیزات خط تولید جدید ابتدا ۲۹ روز به ایتالیا و سـپس ۳ روز به بارسلون و ۳۹ روز هم والنسـیا در اسـپانیا اعزام شد و پس از بازگشت به کشـور این خط تولید را که تحولی مهم در صنعت تولید محصولات شـوینده در کشـور محسوب می‌شد، راه‌اندازی کرد.

کار در شـرکت تولید دارو برای عابدی تجربه‌ای بسـیار گران‌قدر بود که ۱۲ سال طول کشید و او در این سال‌ها توانست با کمک دیگران تحولات مهمی را در تولید مواد شوینده و بهداشتی رقم بزند.

عابدی چند سـال بعد به امید راه‌اندازی مجموعه صنعتی خود از تولید دارو بازخرید شـد و پولی دریافتی‌اش را به عنوان سرمایه اولیه ذخیره کرد. او در مصاحبه با برنامه «پایش» درباره راه‌اندازی مجموعه‌های صنعتی خود و شـروع کارش گفت: «۱۲ سـال در تولید دارو کار کـردم و کل پس‌اندازم یک خانه و دو ماشـین بود، در زمـان اوج کار درآمدم به حدود ۱۰ هزار دلار هم رسـیده بود ولی ایده‌های بسـیاری داشـتم و به نقطه‌ای رسیده بودم کـه باید مجموعه خودم را راه‌اندازی می‌کـردم و در نهایت هم از تولید دارو بازخرید شـدم و ۶۳۰ هزار تومان گرفتم که سرمایه اولیه‌ام شد ولی خب در ابتدای کار در راه‌اندازی مجموعه‌های صنعتی اصلاً موفق نبودم و چندین بار شکسـت خوردم و هربار هم بخش مهمی از سرمایه‌ام را از دست دادم تا این‌که مجموعه تاژ را تأسـیس کردم و توانستم به مرور زمان و با نوآوری در محصولات روز به روز کار را توسعه دهم و زمینه اشتغال صدها نفر را به لطف خدا فراهم کنم.»

او در سـال ۱۳۶۴ اولیـن کارخانه خود را در قزوین راه‌انـدازی کرد و بعد از سه سال در سـال ۱۳۶۷ مجموعه صنعتی تاژ شکل گرفت که در سال ۱۳۶۸ افتتاح شـد و در طول بیش از دو سـه دهه فعالیت به یکی از بزرگ‌ترین تولید کننده‌های مواد شـوینده در کشور تبدیل شـد. در گروه صنعتی مهدتاژ بیش از ۵۵۰ نفر (آمار مربوط به سال ۹۷) به صورت مستقیم مشغول به کار هستند و تولیدات این کارخانه به بیش از ۱۱ کشور از جمله کشورهای همسایه صادر می‌شـود. داوود عابدی در طول حـدود ۶ دهه فعالیت صنعتی به خصوص به خاطر کارآفرینی در طول سه دهه گذشته بارها به عنوان صادرکننده و کارآفرین نمونه کشوری انتخاب شده و حتی نشان دولتی کار و تولید را از رئیس‌جمهور دریافت کرده است.

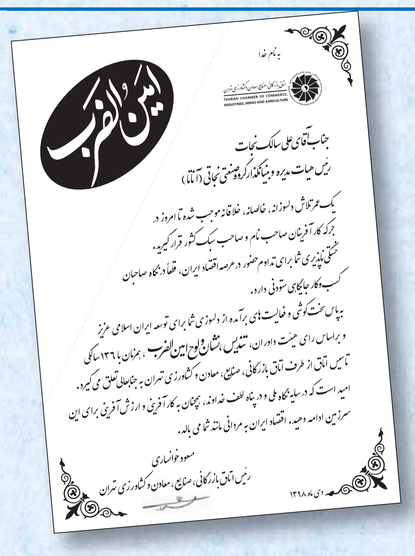

بنام خدا

جناب آقای علی سالک نجات

رئیس هیات مدیره و بنیانگذار گروه صنعتی نجاتی (آناتا)

یک عمر تلاش و اندوخته، خالصانه، خلاقانه و موجب شده تا امروز در هرکدام از کارآفرینان صاحب نام و صاحب سبک کشور قرار گیرید.
همتی نظیر شما برای تداوم حضور در عرصه اقتصاد ایران، قطعا در شکوه صاحبان کسب و کار جایگاهی ستودنی دارد.
سپاس سخت کوشی و فعالیت های برآمده از دلسوزی شما برای توسعه ایران اسلامی عزیز
و براساس رای هیئت داوران، تندیس «مثلث فلج امین‌الضرب» به شما با ۱۳۶ سکه
تابیس اتاق از طرف اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران به جنابعالی تعلق می گیرد.
امید است که در سایه نگاه ملی و درپناه لطف خداوند، همچنان به کار آفرینی و ارزش آفرینی برای این
سرزمین ادامه دهید. اقتصاد ایران به مردانی مانند شما نیاز دارد.

مسعود خوانساری
رئیس اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران

دی ماه ۱۳۹۸

علی سالک‌نجات، بنیانگذار گروه صنعتی نجاتی (آناتا)

داستان کارخانه شکلات‌سازی

دارنده تندیس امین‌الضرب

۷
دهه
فعالیت صنعتی

۳۰۰۰
نفر
تعداد اشتغال مستقیم

۳۶
میلیون دلار
صادرات محصولات غذایی

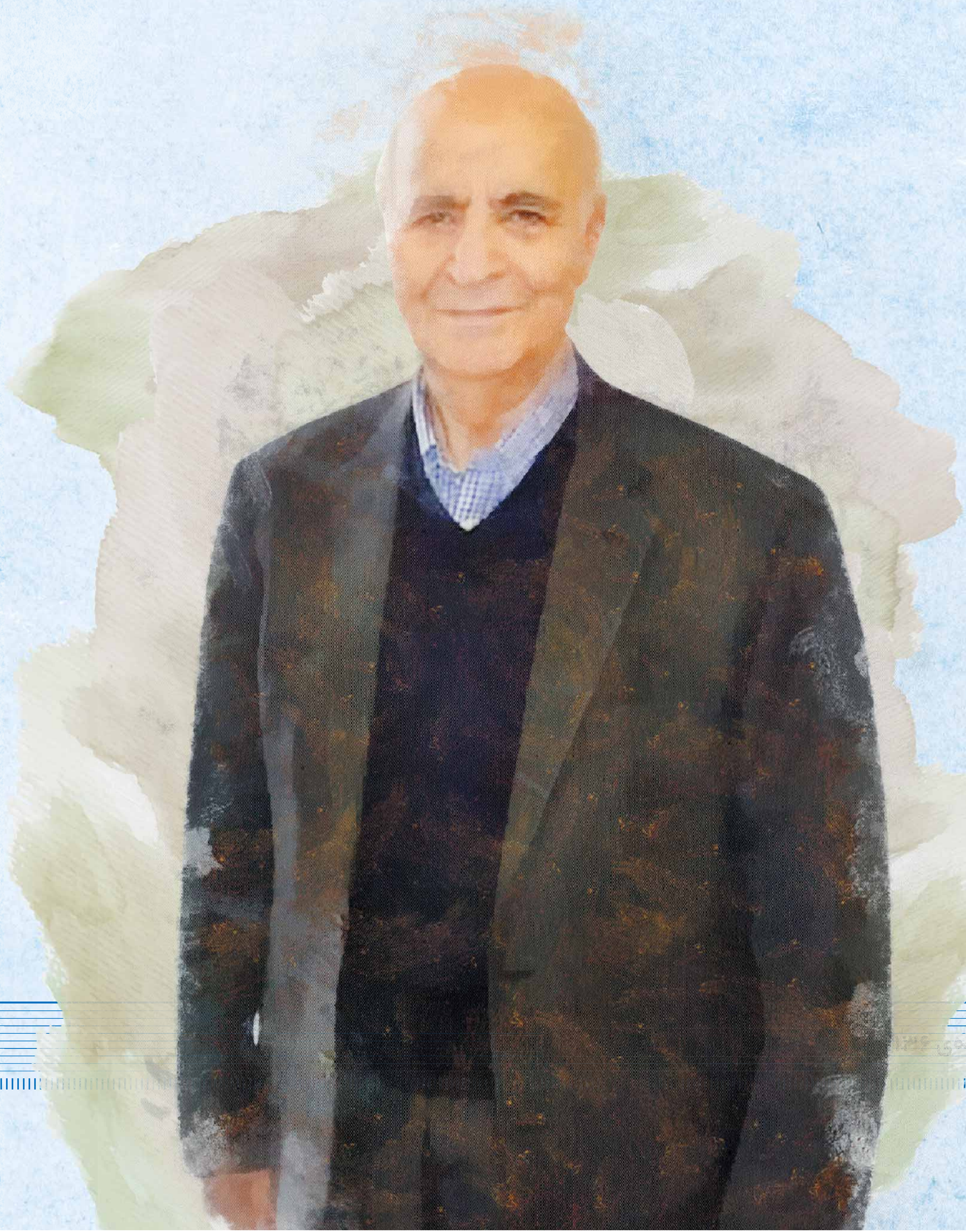

گروه صنعتی آناتا کار خود را از یک کارگاه کوچک قندریزی در شهر تبریز بین سال‌های ۱۳۱۶ تا دهه ۴۰ شروع کرد و علی سالک نجات از کودکی در این کارگاه که متعلق به پدرش بود مشغول به کار شد ولی بعد به فکر توسعه کار افتاد و تا جایی مجموعه را گسترش داد که حالا آناتا به یکی از برندهای اصلی تولید شکلات و شیرینی صنعتی بدل شده است.

علی سالک نجات متولد آبان سال ۱۳۱۲ (۸۶ ساله) در تبریز است. پدر او ابتدا در کار تجارت و بازرگانی بود اما وقتی علی چهارساله بود در سال ۱۳۱۶ یک کارگاه کوچک قندریزی در نزدیکی خانه‌شان در خیابان کهنه تبریز راه‌اندازی و با تلاش بسیار آن را به یکی از کارگاه‌های موفق شهر تبدیل کرد.

علی سالک نجات در کنار تحصیل در مدرسه در کارگاه قندریزی پدرش نیز کار می‌کرد. او در مصاحبه‌ای گفته است مهم‌ترین درسی که از دوران تحصیل آموخته و همیشه روی کسب و کارش اثر گذاشته است به قرائت سوره «مطففین» قرآن از سوی یکی از معلم‌های ابتدایی و معنای آن بازمی‌گردد: «معلم معنای سوره را برای ما گفت: "وای به حال کم‌فروشان، آنهایی که کم را زیاد می‌فروشند و در کیلو و وزن به مردم کم می‌دهند. آیا آنها نمی‌دانند (برای مجازات) روزی برانگیخته می‌شوند، که آن روز بسیار روز بزرگی است، روزی که مردم در حضور پروردگار عالم می‌ایستند." آن روز این کلمات با جانم آمیخته شد و به خودم قول دادم هرگز کلام خداوند را فراموش نکنم و اگر روزی تاجر و یا فروشنده شدم هیچ کالایی را گران به مردم نفروشم و تقلب و غش در کارم وارد نکنم.»

آنها در کارگاه قندریزی ابتدا شکر سفید را به قند قالب‌گیری‌شده تبدیل می‌کردند، سپس نوعی شیرینی به نام شکرپنیر تولید کردند و با افزایش مشتری و شناخته شدن محصولاتشان در بازار به تولید محصولات جدیدتر علاقه‌مند شدند و با بزرگ شدن علی سالک به فکر توسعه کار افتادند و کارگاه بزرگی در جاده ایل‌گلی تبریز راه‌اندازی و اولین خط اتوماتیک تولید آب‌نبات و تافی را دایر کردند.

از سال ۱۳۵۱ توسعه چشمگیر این کارگاه آغاز شد و در مدت کوتاهی، تعداد خطوط تولید به چند برابر افزایش یافت. علی سالک نجات هم‌زمان به فکر راه‌اندازی فروشگاهی هم در یکی از خیابان‌های تبریز برای فروش محصولاتشان افتاد.

باتوجه به استقبال از محصولات این مجموعه او چند سال بعد به فکر تأسیس کارخانه تولید انواع شیرینی و شکلات افتاد و گروه صنعتی نجاتی را به ثبت رساند و به فاصله یک سال خط تولید مکانیزه بیسکوئیت و ویفر را با مارک «آناتا» (برگرفته از کلمه‌های آنا و آتا، یعنی مادر و پدر) وارد بازار کرد. در این سال‌ها علاوه بر کارخانه تولید بیسکوئیت و ویفر، کارگاه تولید آب‌نبات و تافی و کارگاه قندریزی هم در کنار این مجموعه صنعتی به کار خود ادامه می‌داد. البته مدتی نگذشت که در مجموعه صنعتی نجاتی خطوط تولید شکلات و تافی هم خریداری و نصب و تولید این محصولات هم در این مجموعه صنعتی شد. خود او گفته است: «استقبال بی‌سابقه بازار از مارک آناتا باعث شد که در مدت کوتاهی، شعبه‌های فروش شرکت نیز افتتاح شوند و تنها سه سال پس از آغاز تولید مکانیزه بیسکوئیت و ویفر، صادرات نیز به کشورهای هم‌جوار آغاز شود.»

در سال ۱۳۶۸ هم‌زمان با اتمام جنگ، فرزندان علی سالک نجات (محمدرضا و محمدجواد) نیز که در طول دوران کودکی و تحصیل، در کنار پدر با مسائل تولید و اداره این مجموعه آشنا شده بودند رسماً به گروه صنعتی پیوستند و مسیر توسعه کارخانه آناتا شدت گرفت. حاج علی سالک نجات در مصاحبه‌ای درباره این تحول گفته است: «در سال ۱۳۶۸ هم‌زمان با اتمام جنگ، فرزندانم محمدرضا و محمدجواد نیز که در طول دوران کودکی و تحصیل، در کنار من با مسائل تولید و اداره این مجموعه آشنا شده بودند رسماً به گروه صنعتی نجاتی پیوستند و انقلابی در توسعه آناتا اتفاق افتاد. ما توانستیم در همان سال خطوط تولید کاملاً مکانیزه برای تولید انواع تافی ساده و مغزدار، بیسکوئیت ساده و کرمدار، ویفر ساده و شکلاتی و انواع آب‌نبات در بسته‌بندی‌های بسیار متنوع را راه‌اندازی کنیم و بلافاصله پس از آن، محصولات خود را به اروپای شرقی، آسیای میانه و کشورهای تازه استقلال‌یافته صادر کنیم. از آن مدت تاکنون، هرساله حداقل یک خط تولید به مجموعه امکانات و حداقل یک محصول به مجموعه محصولات شرکت اضافه می‌شود. در حال حاضر، ما همچنان به صورت خانوادگی، مجموعه بزرگ آناتا را اداره می‌کنیم و به افق‌های بسیار روشنی چشم دوخته‌ایم.»

گروه صنعتی نجاتی که در زمان شروع به کار ۵۶ کارگر داشت حالا به مجموعه‌ای بسیار بزرگ تبدیل شده که بیش از ۳ هزار نفر به صورت مستقیم در آن مشغول به کار هستند.

تولید و عرضه بیش از ۱۴۰ نوع محصول با تنوع بیش از چهارصد نوع بسته‌بندی برای انواع بیسکوئیت، ویفر، تافی، آب‌نبات، شکلات، اسنک، آدامس، غلات حجیم‌شده و... و صادرات ۳۶ میلیون دلاری (در سال ۱۳۹۵) از موفقیت‌های این گروه صنعتی است. محصولات آناتا به کشورهای مختلف از افغانستان، عراق و عربستان گرفته تا کشورهای اروپایی صادر می‌شود.

حاج علی سالک نجات در دهه ۸۰ عمر خود همچنان به توسعه و کار فکر می‌کند و امیدوار است که تعداد کارگران این مجموعه به ۵ هزار نفر برسد. او در مصاحبه‌ای با سایت تخصصی فود گفته بود: «صنعت شیرینی شکلات صنعتی است که باید تولیداتش به‌روز باشد. درصورتی که نتوانیم رقابت سالمی در عرصه جهانی داشته باشیم، مسلماً از صحنه خارج خواهیم شد. نیاز است تا علاوه بر حفظ سهمی که هم‌اکنون در بازار جهانی به خود اختصاص داده‌ایم، رونق آن را نیز در دستور کار قرار دهیم. این امر نیز مسلماً با درجا زدن ممکن نیست؛ باید بهره‌گیری از ماشین‌آلات روز جهان را در دستور کار داشته باشیم و محصولاتمان نیز باید جهانی و به‌روز باشد تا بتوانیم با خارجی‌ها رقابت کنیم.»

او می‌گوید: «ما روز به روز تلاش کرده‌ایم که امروزمان از دیروزمان بهتر شود. به این مفهوم که هیچ‌وقت ننشستیم. موفقیت ما همین است که روز به روز محصولات جدید و با تنوع عرضه کنیم تا هم بتوانیم سهممان در بازار موجود را حفظ کنیم و هم بازارهای دیگری را نیز تسخیر کنیم. ما علاقه‌مندیم و عشق به این کار داریم و تلاش را رمز موفقیت خود می‌دانیم.»

علینقی مشایخی
اقتصاددان و بنیانگذار دانشکده مدیریت
و اقتصاد دانشگاه شریف

مرد تئوری بازارها

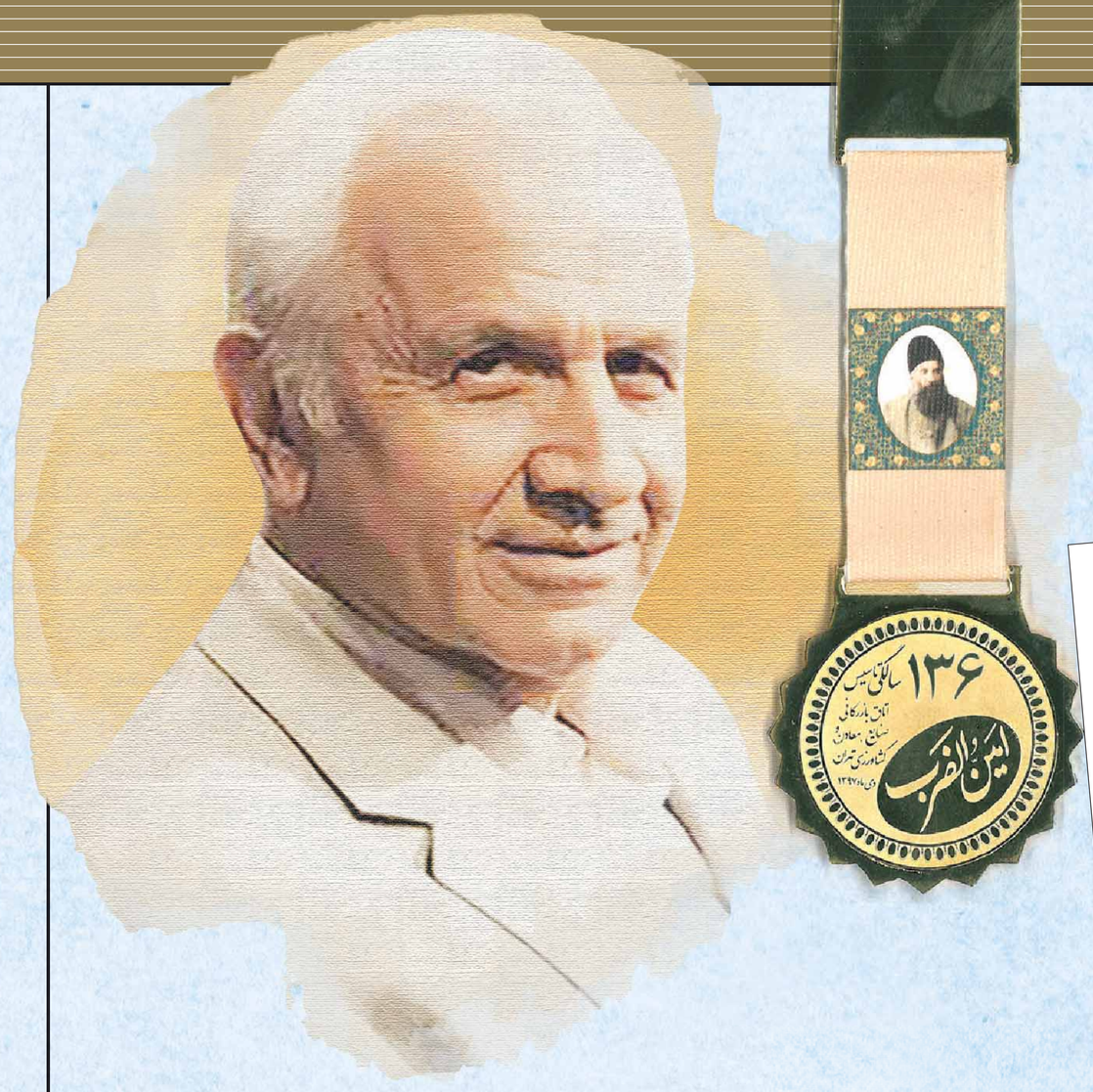

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

علینقی مشایخی در سال ۱۳۲۷ در شهرستان خمین متولد شد. او تا کلاس نهم دبیرستان در خمین تحصیل کرد و بعد باتوجه به علاقه‌ای که به رشته ریاضی داشت و این رشته در تنها دبیرستان خمین تدریس نمی‌شد، در سال ۱۳۴۲ برای گذراندن دوره دبیرستان به تهران آمد و در مدرسه ادیب مشغول تحصیل شد. مشایخی در سال ۱۳۴۵ از دبیرستان ادیب تهران دیپلم ریاضی گرفت و همان سال در دانشگاه صنعتی شریف پذیرفته شد. او در خردادماه ۱۳۴۹ در رشته مهندسی مکانیک دوره کارشناسی را با رتبه اول به پایان رساند و بعد به مدت سه سال در دانشگاه شریف به عنوان دستیار آموزشی فعالیت و آزمایشگاه ترمودینامیک و انتقال حرارت دانشکده ریاضی را با نظر اساتید آن دوره تأسیس کرد.

او در سال ۱۳۵۲ برای تحصیل در دوره دکتری در رشته مدیریت به دانشگاه MIT آمریکا رفت و در اردیبهشت ۱۳۵۷ مدرک دکترای خود را دریافت کرد و به عنوان دانشیار تحقیقاتی در آن دانشگاه مشغول به کار شد. او در آبان‌ماه سال ۱۳۵۷ و هم‌زمان با تحولات سیاسی در ایران از کار در MIT دست کشید و به ایران بازگشت و در دانشگاه صنعتی اصفهان مشغول کار شد و مدتی بعد با همراهی تعدادی از همکاران خود در آن دانشگاه رشته مهندسی صنایع را در سال ۱۳۵۸ تأسیس کرد. دکتر مشایخی همچنین در سال ۱۳۶۱ با کمک تعدادی دیگر از استادان دانشگاه صنعتی اصفهان دوره کارشناسی ارشد مهندسی سیستم‌های اقتصادی و اجتماعی را برای اولین بار در کشور در این دانشگاه پایه‌گذاری کرد و دانشجویان نخبه‌ای در آن دوره پذیرفته شدند که بعدها منشأ خدمات علمی و اجرایی مهمی در کشور شدند.

در سال ۱۳۶۵ علینقی مشایخی به دانشگاه صنعتی شریف در تهران منتقل شد. در سال ۱۳۶۶ برای فرصت مطالعاتی یک‌ساله به عنوان استاد مدعو به دانشگاه ایالتی نیویورک در آلبانی رفت. در بازگشت از فرصت مطالعاتی، دوره معادل کارشناسی ارشد مدیریت سیستم‌ها را در دانشکده صنایع دانشگاه شریف طراحی و راه‌اندازی کرد. این دوره بعداً، تبدیل به دوره رسمی کارشناسی ارشد مدیریت سیستم و بهره‌وری در رشته صنایع شد. مشایخی در سال ۱۳۶۸ دعوت شد تا موسسه عالی آموزش و پژوهش در برنامه‌ریزی و توسعه را راه‌اندازی و پایه‌گذاری کند و در طی سال‌های ۱۳۶۸ تا ۱۳۷۴ ریاست این موسسه را برعهده داشت. او در این موسسه دوره کارشناسی ارشد برنامه‌ریزی سیستم‌ها را پایه گذاشت. علاوه بر این موسسه عالی آموزش و پژوهش فعالیت‌های تحقیقاتی مختلفی در زمینه‌های توسعه، انرژی، حمل و نقل، مدیریت و اقتصاد انجام داد. در دوران ریاست مشایخی مجله علمی پژوهشی «برنامه و توسعه» شروع به انتشار کرد.

او در سال ۱۳۷۴ برای فرصت مطالعاتی به عنوان محقق مدعو به دانشگاه MIT که دوران دکتری را در آن پشت سر گذاشته بود، برگشت و با پایان این دوره به ایران آمد و در سال ۱۳۷۶ فکر تأسیس دانشکده مدیریت و اقتصاد را در دانشگاه صنعتی شریف که همه آن را به عنوان دانشگاهی فنی و مهندسی می‌شناختند مطرح کرد و در نهایت در سال ۱۳۷۸ با کمک استادان صنایع، و با جذب کادر جوان و باکیفیت، دانشکده مدیریت و اقتصاد را در این دانشگاه پایه گذاشت. در دانشکده مدیریت و اقتصاد شریف دوره‌های MBA (برای اولین بار)، کارشناسی ارشد اقتصاد و کارشناسی ارشد مهندسی سیستم‌های اقتصادی و اجتماعی تدریس شد. این دانشکده با طراحی ساختارهای مناسب برای دوره‌های آموزشی خود، به یکی از بهترین و پرمتقاضی‌ترین مرکز آموزش مدیریت و اقتصاد در کشور تبدیل شده است و هرساله دانشجویان مستعد و نخبه بسیاری متقاضی تحصیل در این دانشکده هستند.

از جمله سوابق کاری علینقی مشایخی می‌توان به عضویت در هیئت مؤسس مدرسه عالی مدیریت ایرانیان، دبیرکل انجمن فارغ‌التحصیلان دانشگاه صنعتی شریف (۱۳۸۵ تا ۱۳۹۰)، عضو هیئت مدیره سازمان مدیریت صنعتی، مشاور وزیر نیرو در امور برنامه‌ریزی (۱۳۶۸ تا ۱۳۷۳)، مشاور وزیر مسکن در امور برنامه‌ریزی (۱۳۶۳)، مشاور وزیر صنایع سنگین در امور طرح و برنامه (۱۳۶۴) و... اشاره کرد. او برای حدود ۳۳ سال دروس مختلف مدیریت نظیر اصول مدیریت، حسابداری، بودجه‌ریزی و کنترل، مدیریت استراتژیک، دینامیک سیستم‌های اقتصادی و اجتماعی، دینامیک صنعتی، و سازمان‌های یادگیرنده را به دانشجویان زیادی آموزش داده است. از جمله کتاب‌های او می‌توان به «چشم‌انداز توسعه اقتصادی ایران بر مبنای نفت»، «توسعه صنعتی، تورم و قیمت‌های حسابداری» و «توسعه ظرفیت یادگیری، چالش مدیران و رهبران» اشاره کرد.

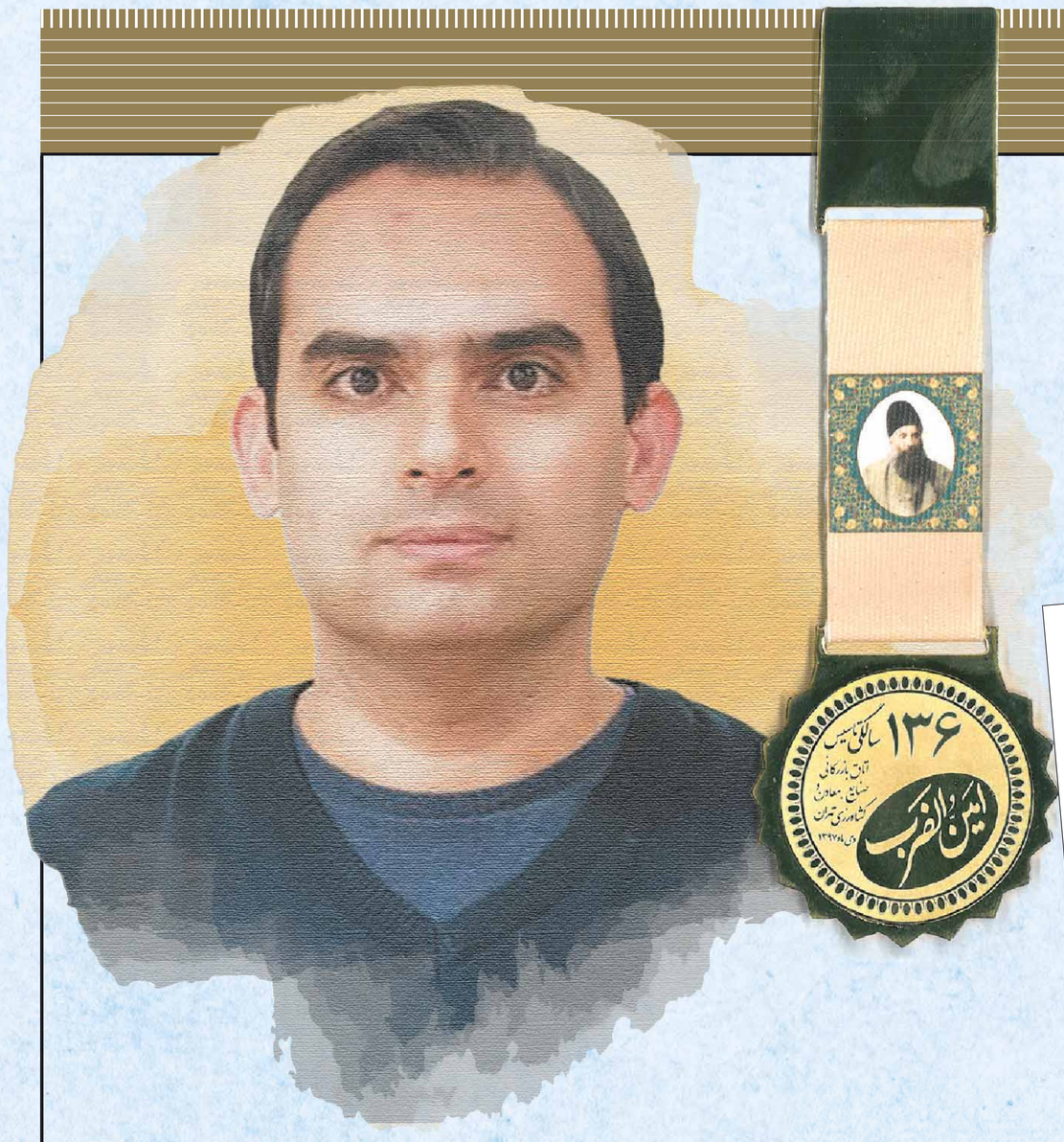

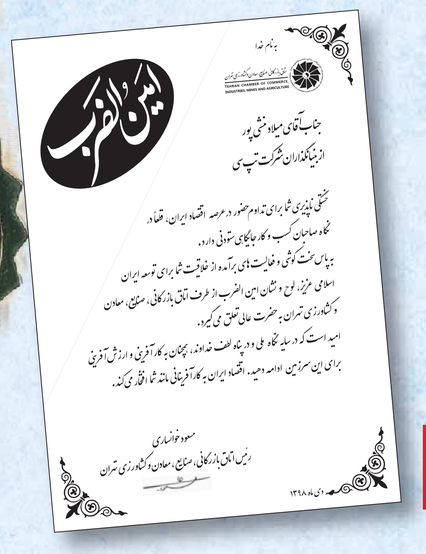

میلاد منشی‌پور

یکی از بنیانگذاران و مدیرعامل تپ‌سی

سفر استارت‌آپی

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

داستان تپ‌سی، قصه همکاری سه جوان نخبه ایرانی است که یک سال بعد از اپلیکیشن اسنپ به فکر کار مشابهی افتادند و حالا بعد از سه سال توانسته‌اند سهم بسیار مهمی از بازار تاکسی آنلاین را در تهران و شهرهای دیگر به دست بیاورند. میلاد منشی‌پور مدیرعامل تپ‌سی که سابقه تجارت و سال‌ها زندگی در آمریکا را دارد امیدوار است بتواند در آینده‌ای نه‌چندان دور این شرکت را به بزرگ‌ترین شرکت تاکسی آنلاین کشور بدل کند.

منشی‌پور فارغ‌التحصیل مقطع کارشناسی مهندسی مکانیک دانشگاه تهران است. او پس از فارغ‌التحصیلی مدتی به کار در صنعت نفت و گاز در ایران مشغول بود و سپس برای ادامه تحصیل در مقطع کارشناسی ارشد به فرانسه رفت. مؤسس تپ‌سی مدرک کارشناسی ارشد خود را در رشته امبی‌ای از فرانسه دریافت کرد. او بعد از اخذ مدرک امبی‌ای سال‌ها در زمینه تجارت در شرکت‌های آمریکایی و اروپایی فعال بوده است و حدود ۱۲ سال خارج از کشور زندگی کرده است. منشی‌پور حدود ۷ سالی در شرکت‌های جهانی مشاوره مدیریت بوده است. او سابقه همکاری با شرکت‌هایی مثل فورچون و کمپانی‌هایی در حوزه فناوری و محصولات نوآورانه را دارد.

میلاد منشی‌پور با توسعه فضای استارت‌آپ‌ها در ایران و برای این‌که کاری دلخواه خودش را راه‌اندازی کند به ایران آمد و در نهایت بعد از آشنایی با هم‌بنیانگذاران فعلی تپ‌سی این استارت‌آپ و پلت‌فرم را راه‌اندازی کردند. البته او برای بازگشت به ایران در ابتدا به کسب و کاری در حوزه سرمایه‌گذاری فکر می‌کرد؛ یعنی گرفتن پول از منبعی و سرمایه‌گذاری در شرکت‌ها و بعد از رشد شرکت، فروختن آن. حوزه‌ای که تجربه زیادی هم در زمینه آن داشت و با حدود ۲۰ تیم در کشورهای مختلف در چنین حوزه‌ای کارکرده بود. اما در نهایت خودش گفته است قبل از برگشت به ایران کمی تحقیق می‌کند و متوجه می‌شود که مشکل اصلی در ایران خود پول است نه نگرانی برای مدیریت آن و همین شد که به راه‌اندازی استارت‌آپ فکر کرد.

تپ‌سی سامانه هوشمند درخواست خودرو ایرانی برای سفرهای درون‌شهری است که البته بعد از اسنپ در ایران راه‌اندازی شد. این اپلیکیشن، در خرداد ۱۳۹۵ (سه سال پیش) به شهروندان تهرانی معرفی شد و در حال حاضر دامنه فعالیت آن به شهرهای کرج، اصفهان، شیراز، تبریز، مشهد، لاهیجان، بندرانزلی، رشت، اهواز و ارومیه و... رسیده است. این نرم‌افزار، در حال حاضر برای دو سیستم عامل اندروید و آی‌اواس منتشر شده است. میلاد منشی‌پور با عنوان مدیرعامل، حمید مهینی با عنوان مدیر فنی و هومن دمیرچی با عنوان مدیر عملیات پایه‌گذاران تپ‌سی هستند. دمیرچی پیش از مشارکت با منشی‌پور و مهینی در راه‌اندازی دو سامانه هوشمند درخواست خودرو اسنپ و تاکسی‌یاب هم نقش کلیدی داشته است. به گفته میلاد منشی‌پور مجموعه تپ‌سی با بیش از ۸۰۰ پرسنل در سرتاسر کشور (همکاری مستقیم دفتری)، میزبان ده‌ها نفر از نخبگان مهاجر است که بعد از بازگشت به کشور جذب این استارت‌آپ شده‌اند. تپ‌سی در طول ۳ سال و ۳ ماه فعالیت خود رشدی بسیار سریع را تجربه کرده است تا جایی که منشی‌پور می‌گوید این شرکت هفته‌ای ۱۵ تا ۲۰ درصد رشد داشته است و در ماه آنها چند میلیون سفر را اجرا می‌کنند. طبق آمار اعلام‌شده در سال ۹۶ بیش از ۲۵۰ هزار راننده برای همکاری با تپ‌سی ثبت‌نام کرده‌اند که از این بین ۱۵۰ هزار راننده فعال هستند، البته این آمار در دو سال گذشته افزایش یافته است ولی از سوی مدیران تپ‌سی هنوز آمارهای دقیق جدیدی ارائه نشده است. سرمایه اولیه این استارت‌آپ حدود ۱۵۰ هزار دلار بوده است. همچنین این شرکت تا سال ۱۳۹۶ (که اعلام شده) ۱۵ میلیون دلار جذب سرمایه کرده است.

او در مصاحبه‌ای گفته است: «چالش در زندگی همیشه برای من موضوع شیرینی بوده، نه موضوعی که از آن فراری باشم. از لحاظ شخصیتی باید بگویم که من با سختی‌ها و چالش‌ها انرژی می‌گیرم، بنابراین معمولاً یک صورت‌مسئله سخت و طبعاً معنادار را برای خودم تعریف و سعی می‌کنم حلش کنم. اگر بخواهم برگردم و ببینم که روحیه سرسخت من کجا متولد شده، طبعاً برمی‌گردد به دوران کودکی. من خانواده پولداری نداشتم و از همان کودکی روی پای خودم ایستادم و جنگیدن را برای چیزهایی که خواستم به دست بیاورم، یاد گرفته‌ام. آدم‌های زیادی هستند که از کودکی کار کرده‌اند و روی پای خودشان ایستاده‌اند، اما خیلی از آنها در آینده هم نتوانسته‌اند موفق و پولدار شوند. خواسته‌ها و هدف‌های آدم‌ها با یکدیگر فرق می‌کند. مثلاً من از همان کودکی به کم یا جای کوچک راضی نبودم. از همان کودکی به این فکر می‌کردم که در آینده اتفاقات بزرگی می‌افتد که می‌توانم در آنها نقش داشته باشم. می‌دانستم که هیچ‌کس هم جز خودم باعث نمی‌شود که آن اتفاقات بیفتد، بنابراین برای خواسته‌ها و هدف‌هایم جنگیدم و فکر می‌کردم که باید به نتیجه برسد. تصوراتی که از کودکی برای آینده در ذهنم ساخته بودم، بخشی از ناخودآگاه من شده بود. همین هم شد که از هیچ چالش بزرگی نمی‌ترسیدم و از سختی‌ها و مشکلات و پیدا کردن راه‌حل لذت می‌بردم.»

نورالدین و شمس‌الدین نوربخش جعفری دهکردی
بنیانگذاران شرکت دامداران

کار از صبحگاهان تا شامگاهان

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

برادران نوربخش جعفری دهکردی را باید جزو کارآفرینانی دانست که کار خود را از پایه شروع کردند و پله‌پله راه پیشرفت را ادامه دادند تا این‌که دامداران یکی از برندهای اصلی صنایع لبنی کشور را تأسیس کردند. آنها کار خود را با تولید محصولات لبنی در بهار سال ۱۳۶۳ و با یک واحد صنفی بسیار کوچک لبنی و کارگاه خصوصی در خیابان جردن شروع کردند و محصولاتشان (انواع ماست‌های گاوی و گوسفندی، شیر، دوغ، قره‌قروت، بستنی سنتی کشک، کره، سرشیر و پنیر) را در بسته‌بندی‌های نایلونی و ظرف‌های پلاستیکی یک بار مصرف عرضه می‌کردند. استقبال از محصولاتشان در حدی بود که بسیاری از تولیدات روزانه آنها تا قبل از ظهر تمام می‌شد و همین موضوع بود که آنها را به گسترش مجموعه تشویق کرد و این‌گونه شد که بعد از چند سال دامپروری در ملارد تأسیس کردند تا شیر مورد نیاز خود را تأمین کنند.

برادران نوربخش نگاه بسیار امیدوارانه‌ای به آینده و توسعه مجموعه خود داشتند و از همین رو در آبان سال ۱۳۷۳ یعنی ۱۰ سال بعد از تأسیس واحد صنفی خود کارخانه کوچکی تحت عنوان شرکت فرآورده‌های لبنی تین (دامداران) را در روستای هفت جوی شهرقدس تأسیس کردند و در طول ۲۵ سال گذشته آن را توسعه دادند و هم‌اکنون به یک هلدینگ صنعتی با ۴ مجموعه بدل شده است. گروه صنعتی دامداران مجموعه‌ای مستقل در تهیه شیرخام، تولید ظروف، تولید انواع فرآورده‌های لبنی پاستوریزه و استریل و پخش و فروش است. شرکت‌های میامی، سحر، جهان صالح نیز شرکت‌های گروه دامداران هستند. این کارخانه در حال حاضر علاوه بر تولید انواع فرآورده‌های لبنی (شیر، ماست، پنیر، خامه و...) با برند دامداران کارخانه تولید ظروف مناسب برای بسته‌بندی مواد لبنی هم دارد.

همچنین برادران نوربخش جعفری بنیانگذار یک شرکت دامپروری با نام «جهان صالح» هستند؛ واحدی که برای تأمین شیر مورد نیاز کارخانه دامداران و تکمیل زنجیره تولید این مجموعه راه‌اندازی شد. مجموعه دامپروری جهان صالح در سال ۱۳۶۵ شکل گرفت و هم‌اکنون ۸۰۰۰ رأس دام مولد از نژادهای هولشتاین و جرسی دارد که در زمینی به مساحت ۵۰ هکتار ساخته شده است. این مجموعه دامپروری در منطقه صالح‌آباد ملارد جای گرفته و روزانه بیش از ۱۳۰ تن شیر تولید می‌کند؛ البته برادران نوربخش امیدوار هستند این میزان را در آینده نزدیک به ۲۰۰ تن در روز برسانند. همچنین یکی از شرکت‌های مهم زیرمجموعه دامداران شرکت میامی است که در سال ۱۳۸۶ راه‌اندازی شد و تولیدکننده انواع نوشیدنی‌ها و آب آشامیدنی در بسته‌بندی‌های مختلف است. این کارخانه در شهرک صنعتی چمستان (استان مازندران) مستقر و مشغول فعالیت است.

شرکت فراورده‌های لبنی و پروتئینی سحر از دیگر کارخانه‌های صنعتی این مجموعه است که در استان قزوین واقع شده و محصولات متنوع مانند پنیر، شیر و خامه‌های فرادما را در بسته‌بندی‌های مختلف ارائه می‌کند. این شرکت با استانداردهای بین‌المللی محصولاتی را برای شرکت‌های لبنی معتبر اروپایی تولید می‌کند.

برند دامداران در سال ۱۳۹۲ در دهمین جشنواره ملی قهرمانان صنعت ایران به عنوان یکی از ۱۰۰ برند برتر ایران شناخته شد. همچنین این گروه صنعتی در سال ۱۳۹۷ جزو ۱۵ صادرکننده نمونه استان تهران بود که از سوی اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی استان تهران برگزیده شد. دریافت گواهی‌نامه استانی حمایت از مصرف‌کنندگان در سال ۱۳۹۶ و انتخاب شرکت به عنوان واحد نمونه استاندارد در سال ۱۳۹۷-۱۳۹۸ جزو افتخارات شرکت دامداران است.

در گروه صنعتی دامداران هم‌اکنون بیش از ۳۵۰۰ نفر به صورت مستقیم مشغول به کار هستند. این مجموعه بیش از ۵ درصد سهم تولید کل محصولات لبنی کشور را در اختیار دارد. برادران نوربخش اعلام کرده‌اند: «چشم‌انداز ما در مجموعه دامداران همواره و همیشه تأمین و تضمین محصولات سالم و با کیفیت پایدار است. کیفیت مسابقه‌ای است که پایان ندارد و این آرمان ماست.»

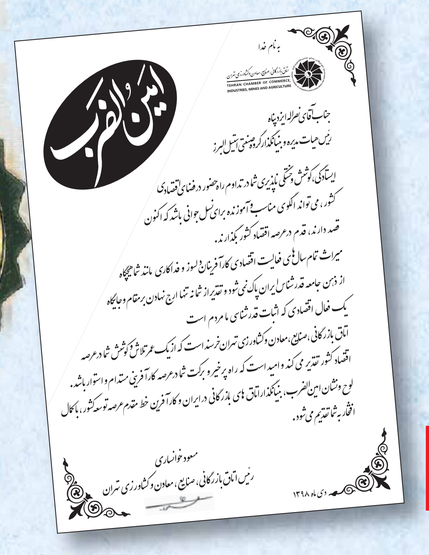
بنام خدا

جناب آقای نصرالله ایزدپناه

رئیس هیات مدیره و مدیرعامل گروه صنعتی استیل البرز

ایستادگی، کوشش و منش پذیرش شاد و تداوم راه حضور در فضای اقتصادی کشور، می تواند الگوی مناسب آموزنده برای نسل جوانی باشد که اکنون قصد دارند، قدم در عرصه اقتصاد کشور بگذارند.

میراث تمام سال‌های فعالیت اقتصادی کارآفرینان اسوه و فداکاری مانند شما چگاه از دامن جامعه قدرشناس ایران پاکنی شود و تصویر از شادی تمامی اعضای خانواده و جایگاه یک فعال اقتصادی که ثابت قدرشناسی با مردم است

اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران خرسند است که از دیدگاه عرفان و کوشش شاد و عرصه اقتصاد کشور تقدیر می کند و امید است که در اوج خیر و برکت شاد و عرصه کارآفرینی متداوم و استوار باشد.

لوح و نشان امین الضرب، دیپلم گذاران اتاق های بازرگانی در ایران و کارآفرین خط مقدم عرصه توسعه کشور، با کمال افتخار شما تقدیر می شود.

مسعود خوانساری

رئیس اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران

دی ماه ۱۳۹۸

امین الضرب

نصرالله ایزدپناه

رئیس هیئت مدیره استیل البرز و هفت الماس

تولید با استانداردهای جهانی

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

نصرالله ایزدپناه از کارآفرینان قدیمی و باسابقه صنعتی است که فعالیت خود را در کارگاهی کوچک در شیراز شروع کرد و حالا با گذشت ۴ دهه توانسته یکی از بزرگ‌ترین مجموعه‌های تولید تجهیزات و لوازم آشپزخانه (سینك ظرف‌شویی، هود و...) و انواع ورق گالوانیزه و... را در کشور تأسیس کند؛ مجموعه‌ای صنعتی که هم‌اکنون از ۸ کارخانه تشکیل شده است و برندهای آن یعنی استیل البرز و هفت الماس از اعتبار بسیاری برخوردار است.

نصرالله ایزادپناه اهل شیراز است. او به همراه برادرش کار تولید سینک ظرف‌شویی را از کارگاه کوچک ۶۰۰ متری در شهر شیراز شروع کردند. البته بعد از چندسال همکاری مسیر دو برادر از هم جدا شد و نصرالله ایزدپناه با ادامه راه و پشت سر گذاشتن سختی‌های بسیار و با همکاری فرزندش نوید توانست یکی از گروه‌های صنعتی پیشرو را در کشور راه‌اندازی کند و توسعه دهد. گروه صنعتی البرز و هفت الماس هم‌اکنون به یکی از بزرگ‌ترین مجموعه‌های صنعتی تجهیزات آشپزخانه و انواع ورق گالوانیزه، نورد سرد و استنلس استیل در ایران بدل شده است.

کارگاه تولیدی استیل البرز از اوایل انقلاب در شیراز آغاز به کار کرد و حالا مدیران مجموعه می‌گویند محصولاتشان با استانداردهای جهانی همخوانی دارد. مهم‌ترین تمرکز تیم تحقیق و توسعه این مجموعه در طول سال‌های گذشته بالابردن کیفیت و تولید محصولات جدید بوده است تا جایی که نوید ایزدپناه مدیرعامل استیل البرز معتقد است آنها در بین رقبای ایرانی خود مجموعه‌ای پیشرو محسوب می‌شوند. نصرالله ایزدپناه حدود یک دهه بعد از شروع به کار باتوجه به توسعه محصولات و استقبال بازار و همچنین قوانین محیط زیستی برای خروج کارگاه‌های صنعتی از داخل شهر، تصمیم گرفت هم‌زمان با توسعه مجموعه، کارگاهش را از داخل شهر به زمینی در ۲۰ کیلومتری شهر شیراز منتقل کند. در مجموعه صنعتی استیل البرز ورق‌های استیل درجه‌یک و بادوام عمدتاً از کشورهایی چون فرانسه و ژاپن خریداری و سینک‌های ظرف‌شویی مقاوم و براقی تولید می‌شوند. البته نصرااله ایزدپناه به همراه نوید فرزندش در پروسه توسعه این مجموعه صنعتی تولیدات خود را تنها به سینک ظرف‌شویی محدود نکردند بلکه به سمت تولید محصولات دیگر مانند هود، گاز رومیزی و... رفتند و از طرفی هم تنوع تولیداتشان را بالا بردند. در مجموعه استیل البرز در حال حاضر سالانه بیش از یک میلیون و ۵۰۰ هزار قطعه در تنوع ۲۰۰ مدل محصول تولید می‌شود و این درحالی است که این مجموعه کار خود را با تولید سالانه ۲۰۰ هزار قطعه سینک شروع کرد. در گروه صنعتی استیل البرز بیش از ۱۵۰۰ نفر به صورت مستقیم مشغول به کار هستند. این مجموعه محصولاتش را به ۴۰ کشور از جمله کشورهای آسیای میانه، حاشیه خلیج فارس، خاورمیانه، آفریقا و حتی کانادا، استرالیا و اروپا صادر می‌کند.

کارخانه استیل البرز از معدود کارخانه‌های کشور است که توان تولید سینک‌های جوشی (فانتزی) را هم دارد. تولید سینک‌های پرسی یا Mono Block همواره با محدودیت‌هایی همچون کشش هم‌زمان سه لگن یا دو لگن با عمق متفاوت مواجه است، شرکت صنایع استیل البرز با راه‌اندازی واحد دیگری به نام «خرم صنعت» در جهت رفع این محدودیت و تولید سینک‌های جوشی یا فانتزی گام برداشت. بدین ترتیب هریک از قسمت‌های سینک اعم از سینی و لگن به طور جداگانه قالب‌سازی، پرس و پالیش می‌شوند و نهایتاً توسط ماشین‌آلات تمام اتوماتیک Computer Numerical Control (CNC) به یکدیگر متصل می‌شوند، به نحوی که پس از اتمام کار و پشت سر نهادن تمام مراحل تولید (۳۵ درجه) سینکی در اختیار مصرف‌کننده قرار می‌گیرد که کاملاً یک‌تکه و بدون آثار جوش است.

نصرالله ایزدپناه در کنار توسعه مجموعه استیل البرز در سال ۱۳۷۵ با هدف تولید انواع ورق گالوانیزه، نورد سرد، استنلس استیل (فولاد زنگ نزن) و سایر مقاطع فولادی به فکر تأسیس مجموعه صنعتی هفت الماس افتاد. البته عملیات عمرانی این کارخانه در سال ۱۳۸۰ آغاز و در سال ۱۳۸۲ با ظرفیت اسمی سالانه ۱۰۰۰۰۰ تن ورق گالوانیزه به بهره‌برداری رسید. تولیدات ورق گالوانیزه این شرکت پاسخ‌گوی ۱۵ درصد نیاز بازار داخلی بوده و حدود ۲۰ تا ۴۰ درصد از کل ظرفیت تولید نیز در بازارهای جهانی عرضه می‌شود. همچنین در این مجموعه فاز اول خط تولید نورد سرد در تیرماه ۱۳۸۷ به بهره‌برداری رسید و هم‌اکنون با ظرفیت اسمی ۸۰۰۰۰۰ تن در سال، ورق نورد سرد تولید می‌کند.

مهدی خان‌محمدی
بنیانگذار و مدیرعامل مجموعه نان سحر

شروع سحر با نان سحر

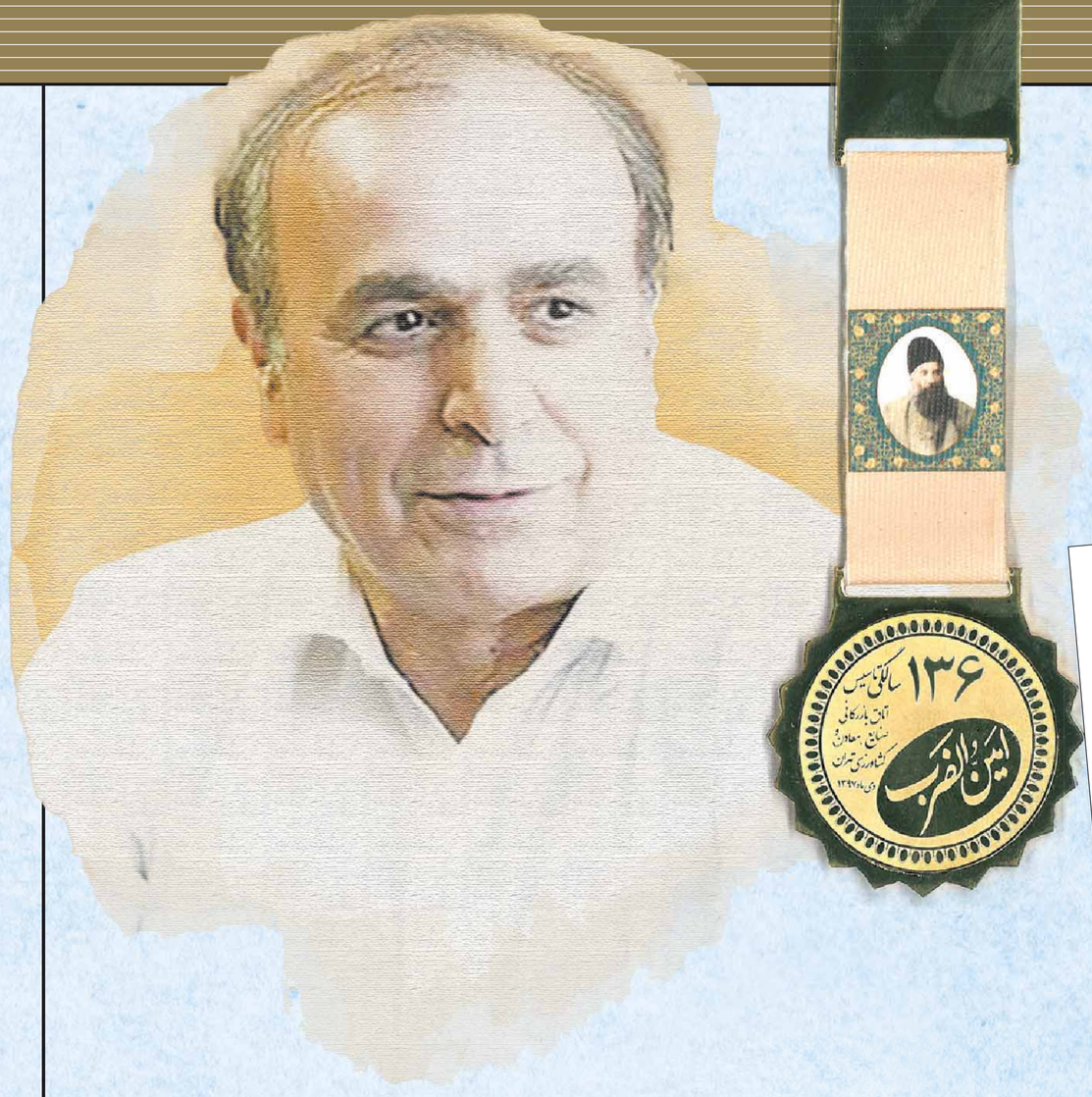

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

حکایت زندگی مهدی خان‌محمدی مصداق بارز این ضرب‌المثل است: «خواستن، توانستن است»؛ کسی که از هیچ شروع کرد و با تلاش و پشتکار بسیار یکی از اصلی‌ترین برندهای تولید نان صنعتی را تأسیس و آن را به یکی از بزرگ‌ترین واحدهای تولید صنایع غذایی در کشور تبدیل کرد.

مهدی خان‌محمدی متولد سال ۱۳۳۳ در شهرستان ابهر است. پدرش تاجر پارچه بود. او تا کلاس ششم ابتدایی در ابهر درس خواند و به مدرسه رفت ولی با ورشکستگی پدرش که به دلیل دزدی از مغازه آنها و سرقت همه اموالشان رخ داد، سرنوشت زندگی‌اش به گونه‌ای دیگر رقم خورد. او بعد از پایان امتحانات ششم ابتدایی (۱۲ سالگی) شروع به کار کرد؛ مدتی چوپان بود ولی بعد تصمیم گرفت باوجود مخالفت‌های پدرش برای کار به تهران بیاید. او یک روز بدون این‌که پدر و مادرش بدانند سوار اتوبوس شد و به تهران و خانه عمویش رفت و از فردای همان روز هم در قهوه‌خانه‌ای که دایی‌اش در آن کار می‌کرد، مشغول شد.

او تمام درآمدش را که ۴۵ تومان بود برای پدرش می‌فرستاد و حتی صبحانه، ناهار و شام را هم در قهوه‌خانه می‌خورد. مهدی خان‌محمدی تقریباً سه ماه شاگرد قهوه‌خانه بود ولی بعد باتوجه به این‌که علاقه چندانی به این کار نداشت آن را رها کرد و شاگرد یک میوه‌فروشی شد و مدتی در این کار بود و از خود ذوق بسیاری هم نشان داد و چندین بار هم حقوقش افزایش پیدا کرد ولی در نهایت متوجه شد که میوه‌فروشی هم شغل دلخواهش نیست و از این کار هم بیرون آمد و از طریق یکی از آشنایانش به کارخانه کفش ملی (که مدیر آن ایروانی بود) رفت و کارگر این کارخانه شد. او در این مجموعه صنعتی خیلی سریع رشد کرد و از کارگر ساده به کنترل‌چی و کارپرداز تبدیل شد. بنیانگذار کارخانه کفش ملی، ایروانی علاقه بسیاری به خان‌محمدی داشت و در او استعداد بسیاری می‌دید و همین باعث شده بود که بارها از خان‌محمدی تجلیل کند و به او جوایزی بدهد و همچنین برای تعدادی از کارگران از جمله خان‌محمدی معلم بگیرد و کلاس زبان انگلیسی برگزار کند.

البته هیچ‌کدام از اینها هم در نهایت دلیلی نشد تا خان‌محمدی در کارخانه کفش ملی بماند زیرا او تصمیم گرفته بود کسب و کار خود را راه‌اندازی کند و دوست نداشت تنها حقوق‌بگیر باشد بلکه می‌خواست همچون ایروانی کارآفرین و کارفرما باشد. کار مورد علاقه خان‌محمدی از همان دوره جوانی و با خروج از کارخانه کفش ملی تولید و فروش نان بود. او همان زمان هم گاهی به جای عمویش که در خانه‌اش زندگی می‌کرد و فروشنده نان بود، نان می‌فروخت و به او کمک می‌کرد و مدتی هم برای عمویش کار کرد، او دوچرخه عمو را می‌گرفت، از نانوایی‌ها نان می‌خرید و بعد بین ساندویچی‌ها و مغازه‌های بزرگ پخش می‌کرد تا این‌که تصمیم گرفت برای خودش کار کند و مشتری‌های خود را داشته باشد. خان‌محمدی باتوجه به علاقه‌ای که به این کار داشت خیلی سریع رشد کرد، از ۵ صبح تا ۱۰ شب کار می‌کرد و بین مغازه‌ها انواع نان و کیک و کلوچه پخش می‌کرد. پس از مدتی برای راحتی کار موتور خرید و همین موضوع باعث شد مشتری‌هایش را در سطح شهر افزایش دهد و حتی چند کارگر استخدام کرد که برای او نان توزیع کنند.

مهدی خان‌محمدی هنوز ۲۰ سال نداشت که یکی از مشتریانش که صاحب نانوایی در پل رومی بود، به او پیشنهاد اجاره و یا خرید آن نانوایی را داد. او ابتدا آنجا را به مدت چهار سال اجاره کرد ولی بعد خرید. البته او به دنبال راه‌اندازی یک نانوایی سنتی نبود بلکه ذهنی وسیع داشت و دوست داشت یک مجموعه تولید نان صنعتی راه‌اندازی کند، برای همین سال ۱۳۵۳ برای اولین بار به عنوان یک فعال بخش خصوصی ماشین‌آلات تولید نان صنعتی را از آلمان وارد ایران و تولید را شروع کرد و هسته ابتدایی مجموعه نان سحر را شکل داد. روز اول که نان سحر افتتاح شد این مجموعه تنها سه کارگر داشت و امروز در این مجموعه بیش از ۱۰۰۰ نفر مشغول به کار هستند و بیش از ۱۷۵ نوع نان تولید می‌کنند. خان‌محمدی برای افزایش توانمندی خود در کار دوره‌های تخصصی بسیاری را در زمینه آرد و نان در خارج از کشور گذرانده است.

کامران شیردل

از پیشگامان مستند اجتماعی و صنعتی در ایران

گردش چرخ صنعت در هنر هفتم

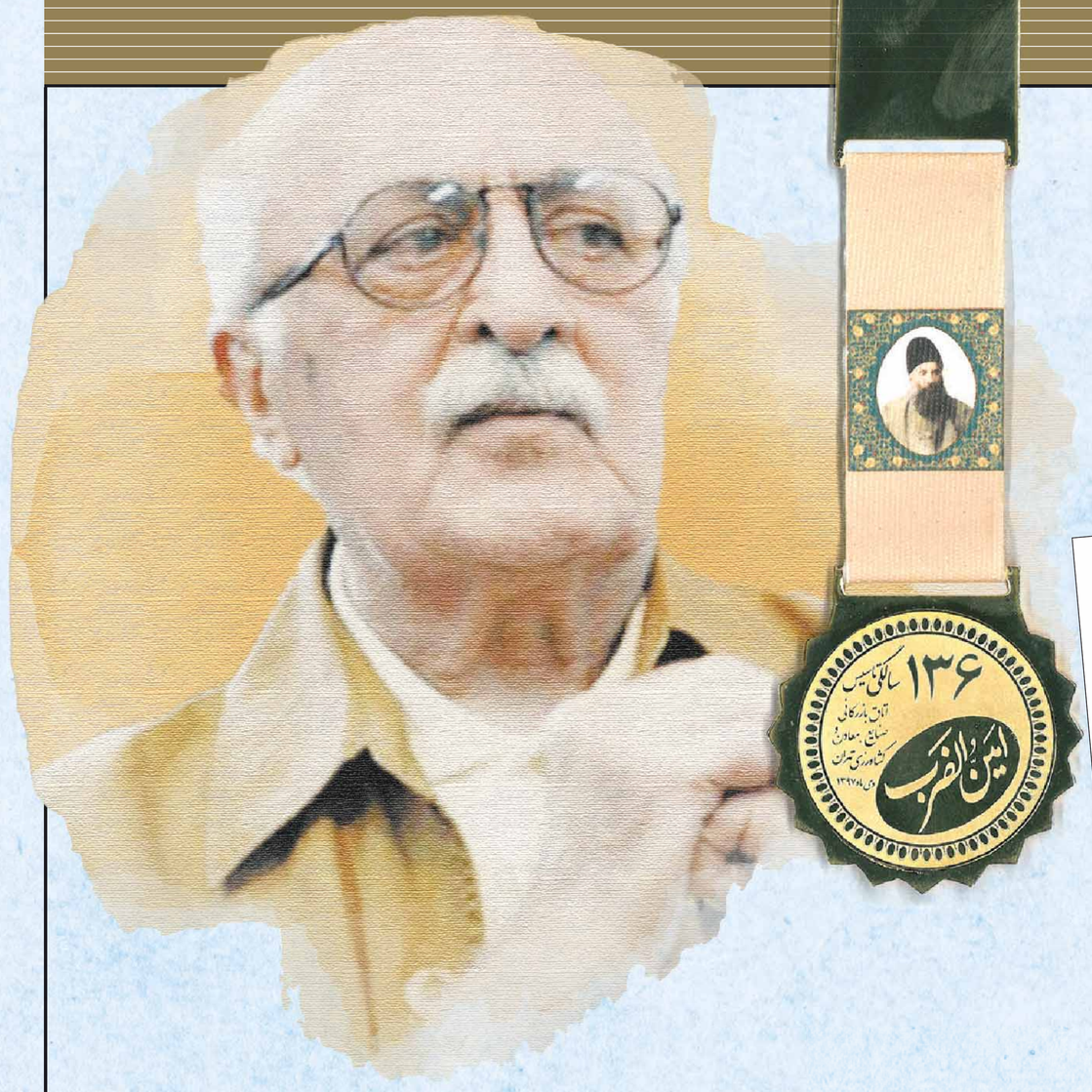

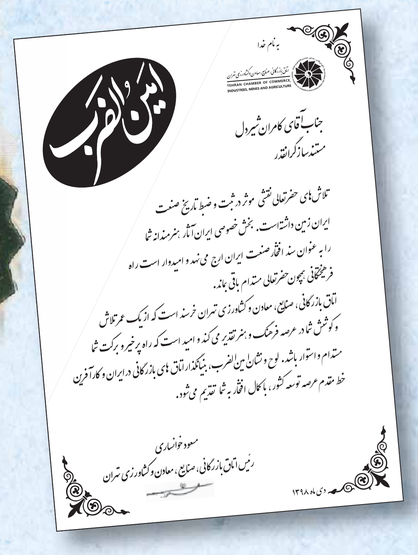

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

کامران شیردل را باید یکی از قدیمی‌ترین فیلم‌سازان پیشرو در ایران به خصوص در حوزه مستند دانست، کسی که بیش از ۵ دهه در حوزه مستند اجتماعی و صنعتی فعالیت کرده است و از افراد مؤثر در موج نو سینمای ایران در دهه ۴۰ محسوب می‌شود.

کامران شیردل سال ۱۳۱۸ در تهران به دنیا آمد و تیرماه امسال جشن تولد ۸۰ سالی او از سوی مرکز گسترش مستند ایران با حضور جمعی از بزرگ‌ترین فیلم‌سازان (مستند و غیر مستند) ایران برگزار شد. شیردل در این مراسم گفت: «من خودم یک سرطان را از سر گذرانده و آن را به زانو درآوردم. به همین دلیل برای همه، آرزوی سلامتی دارم. من همچنان امیدوارم، همچنان برای ادامه زندگی می‌جنگم و نگاهم به آینده‌ای است که در راه است.»

کامران شیردل ۱۸ ساله بود که برای ادامه تحصیل بعد از گرفتن دیپلم به رم تاریخی‌ترین شهر اروپا و پایتخت ایتالیا رفت. او در ابتدا در رشته معماری و شهرسازی در دانشگاه رم مشغول به تحصیل شد ولی به خاطر علاقه به سینما در سال چهارم تحصیل، در کنکور مرکز تحقیقات سینمایی رم شرکت کرد و به عنوان نخستین ایرانی پذیرفته شد. شیردل در مدت چهار سال و زیر نظر اساتیدی مانند نانی لوی (کارگردانی)، ماریا رزادا (تدوین)، جولیو چزاره کاستلو (تحلیل فیلم) و مونته سانتی (تاریخ سینما) سینما را آموخت. در این مؤسسه جلسات بحث و گفت‌وگو میان دانشجویان و کارگردانان معتبری چون پیر پائولو پازولینی، میکل‌آنجلو آنتونیونی، فدریکو فلینی، روبرتو روسلینی، روبر برسون، اورسن ولز، رنه کلر و... برگزار می‌شد. شیردل در سال ۱۳۴۳ و با ساختن فیلم «آیینه‌ها» به عنوان پایان‌نامه تحصیلی خود، از مرکز تحقیقات سینمایی رم فارغ‌التحصیل شد. او به عنوان دستیار کارگردان در فیلم «کتاب آفرینش» محصول استودیوهای چینه‌چیتای رم با جان هیوستون همکاری کرد.

شیردل در سال ۱۳۴۳ برای دیدار با خانواده‌اش به ایران برگشت و چند ماهی هم بیمار بود، بعد از بهبود تصمیم گرفت در ایران بماند و از همین رو همکاری‌های خود را با وزارت فرهنگ و هنر وقت شروع کرد. او نخستین مستندش در ایران با نام «بوم سیمین» (درباره نقره‌کاری) و نیز «ندامتگاه» (زندان زنان) را به سفارش وزارت فرهنگ و هنر ساخت و با کارگردانی آثاری همچون «تهران پایتخت ایران است» و «قلعه» (درباره منطقه شهرنو) که از سوی وزارت فرهنگ و هنر توقیف شدند، خود را به عنوان کارگردان مستند و صاحب‌سبک معرفی کرد. اما اوج کار شیردل بعد از بازگشت به ایران با فیلم مستند «حماسه روستازاده گرگانی» یا «اون شب که بارون اومد» رقم خورد؛ مستندی با ساختاری بسیار متفاوت که شیردل آن را در سال ۱۳۴۷ ساخت (تا ۱۳۵۳ در توقیف بود) و در سومین جشنواره فیلم تهران به نمایش درآمد و پس از به دست آوردن جایزه بهترین فیلم دوباره توقیف شد. این فیلم مستند با وجود گذشت ۵۰ سال از زمان تولید همچنان به عنوان یکی از آثار پیشرو در آثار مستندسازان ایران شناخته می‌شود که دریافت جوایز جهانی زیادی را هم برای شیردل به همراه داشته است.

اما کامران شیردل در کنار این‌که به عنوان یکی از مهم‌ترین مستندسازان اجتماعی کشور شناخته می‌شود از پیشگامان مستندهای صنعتی و اقتصادی در ایران هم هست؛ کسی که در طول چند دهه فیلم‌سازی آثار فاخری در حوزه مستند صنعتی تولید کرده است که از مهم‌ترین آنها می‌توان به «پیکان» (تولید خودرو پیکان در کارخانه ایران ناسیونال) در سال ۱۳۴۸ در ۲۲ دقیقه و به صورت رنگی اشاره کرد. اثری ماندگار که هم‌اکنون یکی از مهم‌ترین آثار فیلم‌سازی مستند در صنعت خودرو ایران محسوب می‌شود و از نظر تاریخی هم اهمیت بسیاری دارد. کامران شیردل در طول دهه‌های کاری خود همیشه در کنار آثار اجتماعی به تولید مستند صنعتی هم پرداخته است و تعداد بسیار زیادی مستند صنعتی و تبلیغاتی برای شرکت‌های مختلف ساخته است که از آن جمله می‌توان به فیلم مستند «گاز، آتش، باد» و فیلم مستند «فولاد مبارکه» که در سال ۱۳۶۹ تولید شده است، اشاره کرد.

شیردل در سال ۱۳۵۱ نخستین فیلم سینمایی خود را با نام «صبح روز چهارم» با برداشتی آزاد از فیلم «ازنفس‌افتاده» ژان- لوک گدار آماده نمایش کرد که در جشنواره سپاس همان سال شش جایزه به خود اختصاص داد. دومین تجربه سینمایی او با نام «دوربین» که برداشتی آزاد از نمایش‌نامه «بازرس کل» نیکلای گوگول بود، پس از فیلم‌برداری ۲۵ دقیقه از فیلم، از سوی تهیه‌کننده (کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان) توقیف شد. کامران شیردل در سال‌های بعد از انقلاب هم مستندهایی ساخت که بیشتر در حوزه صنعتی و شهری بود. شیردل تاکنون بارها به دلیل ساخت مستندهای پیشرو و اثرگذار از سوی جشنواره‌ها و بنیادهای بین‌المللی همچون فیلم لوکارنو، بنیاد فیلم بریتانیا، دانشگاه کالیفرنیا، لس‌آنجلس و... مورد تجلیل قرار گرفته است.

سهیلا ترابی‌فارسانی
پژوهشگر تاریخ

تاریخ‌نگار سرگذشت اتاق

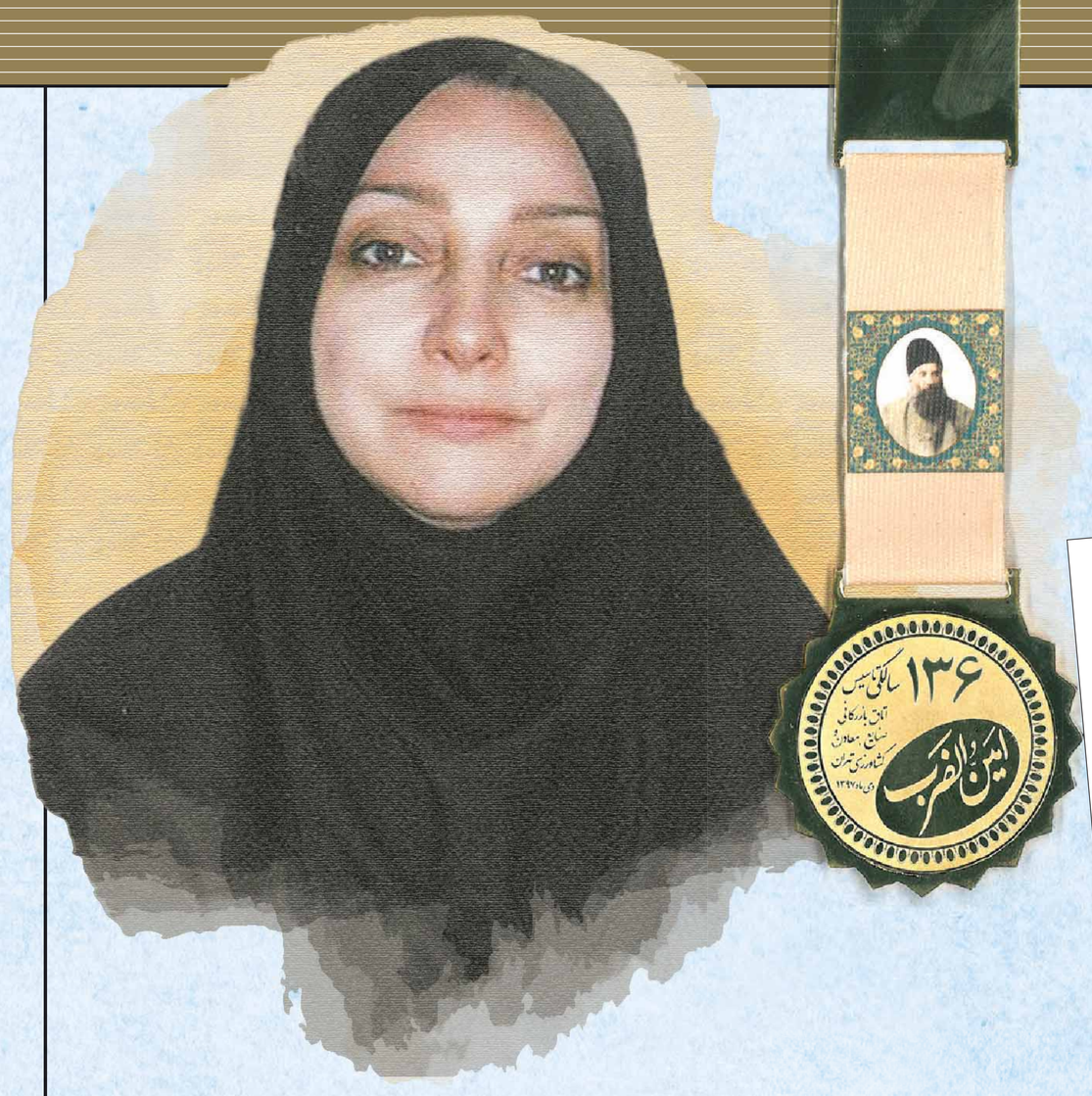

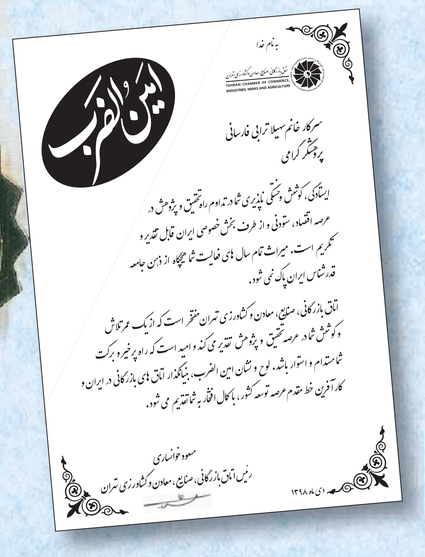
به نام خدا
سرکار خانم سهیلا ترابی فارسانی
پژوهشگر گرامی
ایستادگی، کوشش و همتی بایسته شاهد تداوم راه تحقیق و پژوهش در عرصه اقتصاد، بخصوص در ظرف بخش خصوصی ایران قابل تقدیر و تکریم است. میراث تمام سال های غایبت شما چگونه از ذهن جامعه قدرشناس ایران پاک نمی شود.
اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران مفتخر است که از یک عمر تلاش و کوشش شما در عرصه تحقیق و پژوهش تقدیر می کند و امید است که راه پرثمر و پربرکت شما مستدام و استوار باشد. لوح و نشان امین الضرب، بیانگر ارزش های بازرگانی در ایران و گام آفرین خط مقدم عرصه توسعه کشور، با کمال افتخار به شما تقدیم می شود.
مسعود خوانساری
رئیس اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران
دی ماه ۱۳۹۸
امین الضرب

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

سهیلا ترابی فارسانی محقق و پژوهشگر تاریخ و استاد دانشگاه است که کتاب تاریخ اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی ایران را با عنوان «از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران» نوشته است. این کتاب مهم‌ترین منبعی محسوب می‌شود که تاکنون درباره تاریخچه اتاق بازرگانی نوشته شده است.

سهیلا ترابی فارسانی مدرک کارشناسی خود را در حوزه تاریخ در سال ۱۳۶۷ دریافت کرد و بعد از شرکت در کنکور کارشناسی ارشد در رشته تاریخ دانشگاه فردوسی مشهد پذیرش گرفت و در سال ۱۳۷۰ فارغ‌التحصیل شد. او همچنین دکتری خود را در رشته تاریخ در سال ۱۳۷۹ از دانشگاه شهید بهشتی دریافت کرده است. ترابی فارسانی در حال حاضر عضو هیئت علمی و دانشیار گروه تاریخ دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف‌آباد است و دروس تخصصی همچون تاریخ اجتماعی ایران، جامعه‌شناسی تاریخی، فلسفه تاریخ، تحولات جنبش مشروطیت و تاریخ قاجاریه را تدریس می‌کند. همچنین بیشتر پژوهش‌های او در حوزه‌های زنان، تاریخ اجتماعی ایران، تاریخ اقتصادی ایران، تاریخ فرهنگی و هویتی ایران، جامعه‌شناسی تاریخی ایران، تاریخ آموزش در ایران و تاریخ مشروطه در ایران بوده است. او در طول بیش از ۲۵ سال دوران فعالیت‌های علمی و پژوهشی خود بیش از ۵۰ مقاله علمی پژوهشی منتشر کرده است و بیش از ۲۰ مقاله هم به همایش‌های علمی و پژوهشی ارائه داده است. از جمله مقالات او در حوزه اقتصاد می‌توان به نقش صنایع آلمان در نوسازی صنایع ایران در دوره رضاشاه، تشکل‌های گروهی و نهادهای برآمده از مشروطیت، نقش تجار در روی کار آمدن دولت پهلوی، تجار و مجلس دوم، خواست‌های تجار و پاسخ دولت پهلوی به آن، راهکارهای تجار در رویارویی با سرمایه‌های بیگانه، و هیئت اتحادیه تجار و رضاخان اشاره کرد. همچنین از سهیلا ترابی فارسانی تاکنون ۸ کتاب تألیفی منتشر شده است که از آن جمله می‌توان به زن ایرانی در گذار از سنت به مدرن (۱۳۹۷ / انتشارات نیلوفر)، طبقات اجتماعی، دولت و انقلاب در ایران (۱۳۸۷ / نشر نیلوفر)، تجار، مشروطیت و دولت مدرن (۱۳۸۴ / نشر تاریخ ایران) و از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران (۱۳۹۲ /انتشارات مجلس شورای اسلامی، مرکز اسناد و کتابخانه، با همکاری اتاق ایران) اشاره کرد.

او برای کتاب از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران برنده بیست و ششمین دوره جایزه کتاب فصل در سال ۱۳۹۲ شد. این اثر که مهم‌ترین و کامل‌ترین پژوهشی است که تاکنون در حوزه تاریخ‌نگاری اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی صورت گرفته و منتشر شده، به مناسبت یادمان یکصد و سی‌امین سال تأسیس اتاق بازرگانی ایران در مراسمی ویژه در سال ۱۳۹۲ رونمایی شد. او درباره این کتاب گفته است: «کار این کتاب با تماس یکی از مسئولان اتاق بازرگانی با من آغاز شد. آنها بعد از دیدن کتاب دیگرم با عنوان "تجار، مشروطیت و دولت مدرن" که نشر تاریخ ایران در سال ۱۳۸۴ منتشر کرده بود، خواستند پروژه‌ای برای نگارش تاریخ اتاق بازرگانی تعریف شود. پروژه آغاز شد و بعد از سه سال تلاش، کتاب تاریخ اتاق ایران با عنوان "از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران" شکل گرفت. این کتاب درواقع تلاشی برای پیشینه‌پژوهی اتاق بازرگانی است که فراز و فرودهای این تشکل را از دوره قاجار تا انقلاب اسلامی مطرح می‌کند و به گونه‌ای این نهاد را به هویت تاریخی خود متصل می‌کند و مطالب آن در سه بخش قاجار، پهلوی اول و پهلوی دوم سامان‌دهی شده است.»

او می‌گوید در پژوهش‌های خود درباره شکل‌گیری تشکل‌های تجار که در نهایت به شکل‌گیری مجلس وکلای تجار (ریشه اتاق بازرگانی) انجامید به این نتیجه رسیده است که «بازرگانان کوشیدند برای دستیابی به اهداف مشترک خود، انسجام و وحدت جمعی خود را حفظ و شبکه‌های ارتباطی‌شان را در سراسر کشور تقویت کنند و به نوعی به وحدت در تصمیم‌گیری و موضع‌گیری جمعی مشترک برسند. آنها به این نکته رسیده بودند که باید منافع گروهی خود را در وحدت رویه جمعی در مقابل عملکرد دربار قاجار ساماندهی کنند. در متون باقی‌مانده از آن زمان می‌گویند باید "شیوه و اسلوب صحیح تجاری" را انتخاب کنیم تا بتوانیم به "تأسیس مدنیت و صنعت و علم و حکمت" دست یابیم.»

او همچنین درباره بازتاب انتشار کتاب از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران، گفته است: «خوشبختانه بعد از انتشار کتاب در سال‌های گذشته تماس‌هایی از اتاق‌های بازرگانی شهرهای گوناگون کشور برقرار شد و هریک از شهرها در پی انتشار اسناد یا تاریخ فعالیت اتاق بازرگانی خود برآمده‌اند که خبر مسرت‌بخشی است. معرفی و تعیین قدمت و سیر تاریخی اتاق‌های بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی سراسر کشور بازتابی است از فرهنگ و تمدن پربار کشورمان به خصوص در حوزه اقتصاد که می‌تواند برای فعالیت‌های این‌گونه نهادها راهگشا و هویت‌ساز باشد.»

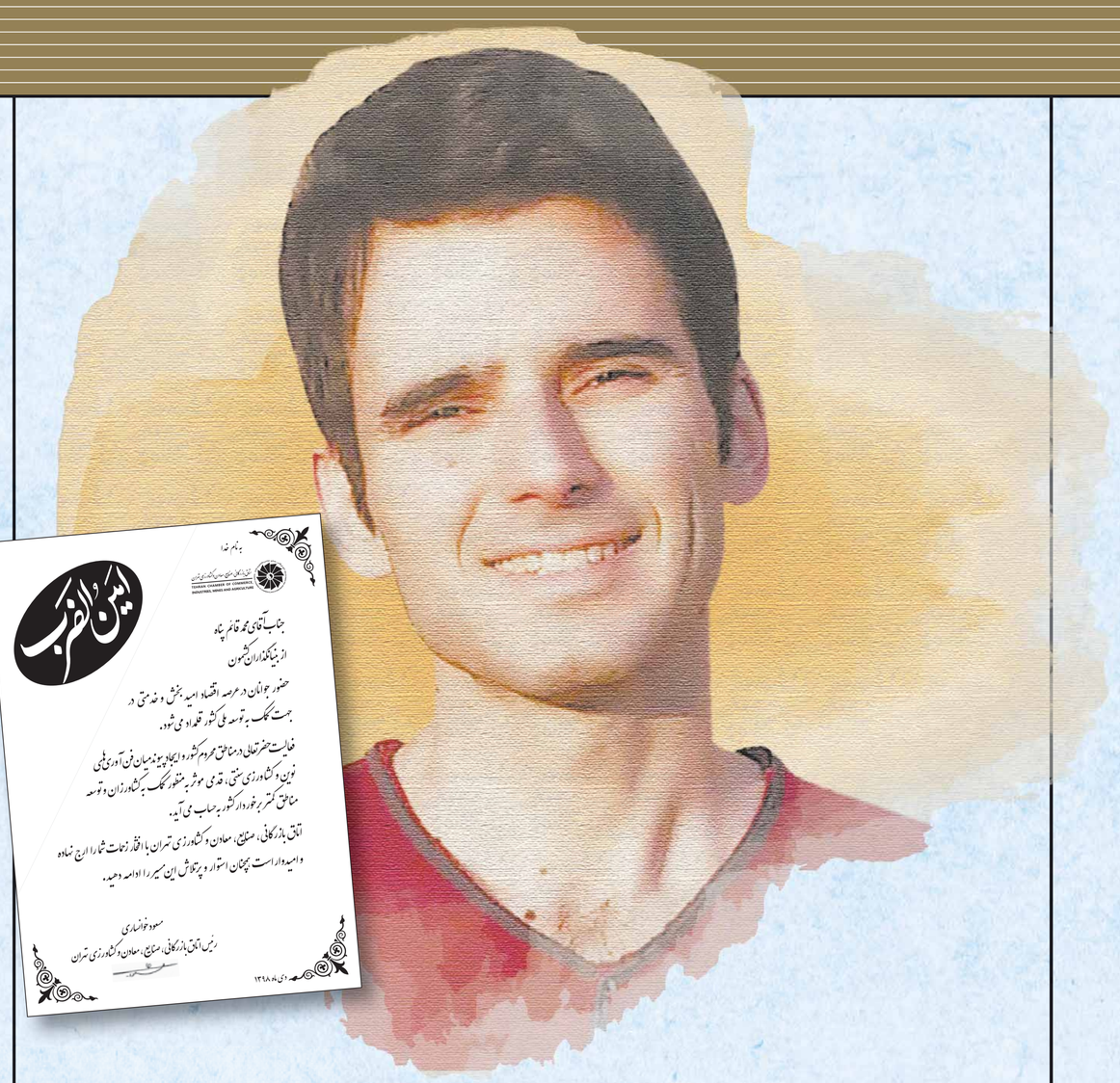

حضور پررنگ اتاق تهران در **سینما حقیقت**

کارآفرینی در قاب هنر هفتم

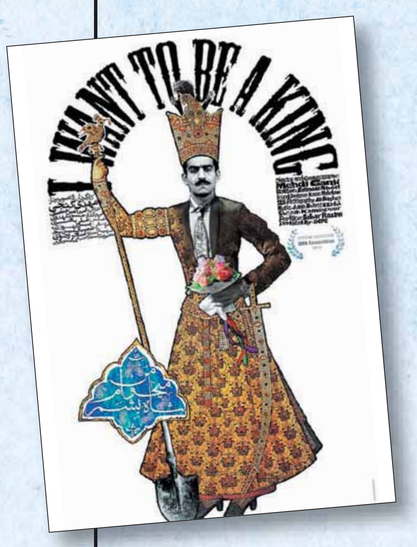

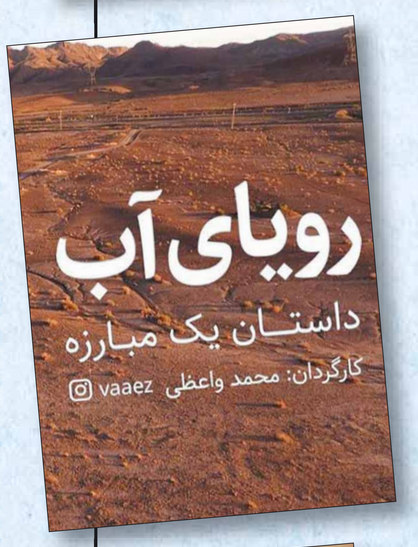

سیزدهمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های مستند ایران، سینما حقیقت، امسال برای نخستین بار میزبان بخش مستند کارآفرینی بود که با حمایت و همکاري اتاق تهران برگزار شد. بر اساس تفاهم‌نامه‌ای که چندی پیش میان اتاق بازرگانی تهران و مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی به امضا رسید، اتاق تهران به عنوان حامی بخش کارآفرینی جشنواره سینما حقیقت پا به این عرصه گذاشت تا این نهاد بخش خصوصی در تهیه آثار سینمایی مرتبط با کارآفرینی نقش‌آفرینی کند. ۱۴ فیلم مستند با موضوع کارآفرینی در این بخش برای مخاطبان به نمایش درآمدند و در نهایت ۳ فیلم به عنوان آثار شاخص انتخاب شدند و از مسعود خوانساري رئیس اتاق تهران جوایز خود را دریافت کردند.

جایزه اول این بخش شامل تندیس جشنواره، دیپلم افتخار و مبلغ ۱۵۰ میلیون ریال به مهدی گنجی کارگردان فیلم «من می‌خوام شاه بشم» اهدا شد.

جایزه دوم در بخش فیلم‌های مستند کارآفرینی شامل تندیس جشنواره، دیپلم افتخار و مبلغ ۱۲۰ میلیون ریال به محمد واعظی کارگردان فیلم «رویای آب» اهدا شد.

همچنین جایزه سوم این بخش شامل تندیس جشنواره، دیپلم افتخار و مبلغ ۱۰۰ میلیون ریال به فیلم «خودکار» به کارگردانی محمد ثقفی تعلق گرفت.

در این مراسم مسعود خوانساری، رئیس اتاق تهران با اهدای لوح از علی‌اکبر رفوگران (بنیان‌گذار کارخانه بیک و دارنده نشان امین‌الضرب)، شخصیت فیلم «خودکار» ساخته محمد ثقفی تقدیر کرد. رفوگران از دارندگان لوح و نشان امین‌الضرب اتاق تهران است. او موسس و بنیان‌گذار کارخانه خودکار بیک در ایران است.

پرونده سیزدهمین جشنواره بین‌المللی فیلم مستند ایران «سینما حقیقت» در حالی بسته شد که اتاق تهران با برنامه‌ریزی و حمایت از ساخت ۱۰ فیلم مستند مرتبط با حوزه کارآفرینی، برای چهاردهمین دوره این جشنواره خود را آماده می‌کند.

محمد قائم‌پناه

یکی از بنیانگذاران استارت‌آپ کشمون

آب کلید حیات

کشمون استارت‌آپی پرداستان است که چند سالی است به کمک کشاورزان روستایی در خراسان جنوبی آمده و تلاش دارد تا علاوه بر توسعه کشت زعفران و حذف واسطه‌ها در فروش زعفران به حفظ محیط زیست و آب به عنوان اصلی‌ترین منبع حیات و کشت و کار این منطقه هم کمک کند. این استارت‌آپ از سوی دو برادر اهل یکی از روستاهای شهر قائن، محمد و حمزه قائم‌پناه با همکاری دوستشان سیامک خرمی راه‌اندازی شده است و در دو سالی که از پا گرفتن آن می‌گذارد توانسته توجه‌های بسیاری را به سوی خود جذب و در جشنواره کارزار، بزرگ‌ترین رقابت استارت‌آپی سال ۱۳۹۶ در بین ۸۰۰ شرکت‌کننده رتبه اول و جایزه ۵۰ میلیون تومانی را کسب کند.

در سایت استارت‌آپ کشمون شما زعفران را به صورت مستقیم از کشاورزان خریداری می‌کنید و واسطه‌ها حذف شده‌اند. یکی از امکانات بسیار جالب این استارت‌آپ ارتباط مستقیمی است که خریداران با کشاورزان می‌توانند برقرار کنند؛ شما با ورود به سایت کشمون می‌توانید وارد صفحه هرکدام از کشاورزانی که تصاویرشان در روستاها و سر زمین روی صفحه نقش بسته است شوید و بعد از خواندن خلاصه‌ای از زندگی، کار و البته کیفیت محصولی که تولید می‌کنند، انتخاب کنید که از کدام کشاورز خرید را انجام دهید. «کشمون یک بازار آنلاینه که شما و کشاورزهای منتخب زعفرون بتونین هم رو پیدا کنین، ارتباط داشته باشین و از هم زعفرون بخرین. ما، محمد و حمزه قائم‌پناه، فرزند یک کشاورز در قاین هستیم. ما به همراه سیامک خرمی، یکی از دوستانمون، بنیانگذارهای کشمون هستیم. پدربزرگمون، یوسف قائم‌پناه گفته بود: "وقتی که بمیرم دستم به بیلم خواهد بود" و آخرین لحظه زندگیش، در مزرعه در حال درو کردن گندم بود. ما از وضع زندگی خودمون ناراضی بودیم و می‌خواستیم زندگی‌مون رو بهتر کنیم. اما می‌خواستیم که دنیا هم جای بهتری باشه و این‌طوری بود که کشمون شکل گرفت.» این جملاتی است که بنیانگذاران کشمون روی این سایت درباره شکل‌گیری ایده‌شان نوشته‌اند.

اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران

TEHRAN CHAMBER OF COMMERCE,
INDUSTRIES, MINES AND AGRICULTURE

CALL CENTER

مرکز تماس اتاق تهران

۱۸۶۶

https://telegram.me/TehranChamber

www.tccim.ir

info@tccim.ir

مهمترین اخبار و رویدادهای اقتصادی بخش خصوصی را در سایت اتاق تهران دنبال کنید:

www.tccim.ir

لینک صدور / تمدید کارت بازرگانی و عضویت : http://tccim.ir/cscs.tccima.ir.aspx

لینک خدمات مشاوره کسب وکار : http://tccim.ir/consultation_menu.aspx

نشانی : تهران - خیابان خالد اسلامبولی (وزرا) ، روبروی خیابان بیست و یکم ، پلاک ۸۲

تلفن : ۵- ۸۸۷۲۳۸۰۱